

MIDNATTSROPET

Välkommen till

BÄLLSTA

...i sommar!

UPPTÄCK GUDS RIKE

Det handlar om ett nytt liv. Att omvända sig för att bli frälst och få del av det eviga livet som Jesus erbjuder den som vill ta emot hans frälsning. "Jag är vägen, sanningen och livet", sa Jesus. Han själv är allt detta – det är inte tesar eller doktriner OM livet eller vägen, Jesus själv är allt detta; vägen, sanningen och livet.

– Bland fariséerna fanns en man som hette Nikodemos och var medlem av judarnas råd. Han kom till Jesus en natt och sade: "Rabbi, vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare. Ingen kan göra sådana tecken som du utan att Gud är med honom".

– Jesus svarade: "Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Nikodemos svarade: "Hur kan någon födas när han är gammal? Han kan väl inte komma in i moderlivet och födas en gång till?" (Joh 3:1–4)

FÖDAS PÅ NYTT... Hur ska det gå till, vad innebär det, kan det upplevas här och nu? Det kan vara svårt att förstå eller tillgodogöra sig den sanningen. Nikodemos förstod inte heller. Ändå var han en lärd man, djupt religiös och väl förtrogen med Gamla Testamentets skrifter. Inför Jesus blev han osäker, vad menade Jesus, hur kunde

det gå till att bli född på nytt. Kan man verkligen få ett nytt liv, när man redan är präglad av sitt arv, sin miljö och under årtionden levt sitt liv formad av rådande omständigheter.

DÅ – på Jesu tid brottades människorna med problematiken och sökte ett svar på livsfrågorna. NU – idag tycks situationen för människor vara mer komplicerad, men fortfarande är det angeläget att få svar på frågorna om meningen med livet, vad väntar efter döden, varför lever vi?

Narsscistisk personlighet blir allt vanligare, våld och sjukdom följer i spåren. Är det möjligt att bli frälst – räddad? Kan människan bli försonad, det som djupast är orsaken till bortvändhet från Gud och fattigdom och misär i det inre livet. Jesus Kristus försonade människan med Gud, upprättade gemenskapen med Skaparen. Guds son lämnade himlens härlighet,

steg ned på jorden för att leva bland människobarnen en tid, ge sig själv, sitt liv som ett offer – dö för att människan skulle leva om hon ville ta emot Guds nådeserbjudande.

Det handlar om ett nytt liv. Att omvända sig för att bli frälst och få del av det eviga livet som Jesus erbjuder den som vill ta emot hans frälsning. "Jag är vägen, sanningen och livet", sa Jesus. Han själv är allt detta – det är inte tesar eller doktriner OM livet eller vägen, Jesus själv är allt detta; vägen, sanningen och livet.

Synden är det som skiljer människan från Gud. Genom Jesu försoning är syndens makt bruten, var och en har möjlighet att få del av frid och försoning. "Ifråga om synd, ty de tro icke på mig", sa Jesus. Det som skiljer människan från Gud är att hon inte tror på Jesus och det verk han utfört för att frigöra henne. Syndakatalogen

TEXT:
ULLA NÄSHOLM

kunde göras kort eller lång, men slutligen återstår "de tro inte på mig". Att inte tro på Jesu gärning, omfatta den, med trons hand gripa tag i frälsningen, – det är synd. Ingenting annat vad människan gör eller har gjort kan annars skilja henne från Gud.

"Natten kommer då ingen kan verka". Nog är det mörkt i tiden, och troligen alldeles försent att göra något bestående åt miljön, krig, jordbävningar och oroligheter. Allt talar om att tiden är kort. Ännu finns dock möjlighet att bli frälst, att ta emot Jesus Kristus, låta hans blod rena från synd. Erbjudandet går ut och åter talar Gud till människan om frälsning, frid och försoning. Idag är frälsningens dag!

"DEN SOM TROR och bliver döpt, han skall bli frälst". Dopet är en del av frälsningen. Den gamla människan med allt vad hon representerar måste begravas i dopet. Begravas för att kunna återuppstå och få del av den helige Ande.

Dopet är inte en vacker ceremoni, ritual eller ett upptagande i någon kyrka. Det markerar inträdet i det nya livet – att begrava det gamla och låta det Jesus gjort växa till, att mer och mer likbildas med honom, låta Jesus ta gestalt och forma liv och gärning.

– Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. (Rom 6:4)

Gud har en plan med varje människas liv och han arbetar med den troende för att förverkliga den.

– Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlä-

telse för era synder. Då får ni den helige Ande som gåva. (Apg 2:38)

"Den helige Ande som gåva..." Anden kommer människans svaghet till hjälp, ger kraft att bli vittnen, kraft att tjäna. Naturligtvis är det inte en utmärkelse eller ett bevis på framgång som kristen att man får gåvan. Det är en kraft att kunna vara vittnen i denna tid – porten i ett överflödsliv med tjänst för Herren Jesus Kristus.

– Men ni skall få kraft när den helige Ande kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns. (Apg 1:8)

Honom, Jesus Kristus väntar de troende tillbaka – Maranata du vår Herre kom! Till dess tjänar och väntar församling och den enskilde troende varje dag på detta saliga hopps fullbordan.

Varför inte se ett slag på några av de bibliska gestalter som mötte Jesus till frälsning. De kom från skilda miljöer, hade olika bakgrund men ALLA mötte Jesus till ett förvandlat liv.

– Människosonen har kommit för att söka efter det som var förlorat och rädda det. (Luk 19:10)

Jesus mötte Sackeus, såg hans behov av en frälsare och gav honom ett nytt liv, ett nytt sinne, en längtan att ställa allt tillrätta där han möjligen kunde ha förbrutit sig. Så blev den girige tullindrivaren en Jesu lärjunge, demonstrerade generositet i ett nytt sinne.

– Hälften av vad jag äger, herre, skall jag ge åt de fattiga. Och har jag pressat ut pengar av någon, skall jag betala igen det fyrdubbelt. (Luk 19:8)

Han behövde verkligen bli frälst, Sackeus. Han arbetade för den romerska ockupationsmakten, levde ett "dåligt liv", och sågs inte med blida ögon av sitt folk som uppfattade honom som en "svikare".

Paulus eller Saulus som han först hette, mötte också Jesus som kom till honom på Damaskusvägen. Paulus var en religiös laguppfyllande farisé, beredd att med alla medel och metoder ta itu med den som kom med villfarelse, något som stred mot Guds bud. Han menade sig tjäna Gud medan han förföljde de kristna. Också han mötte Jesus till frälsning, också han behövde bli frälst. Han säger om sig själv i 1 Kor 15:9:

– Jag är ju den allra minste bland apostlarna, inte värdig att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling.

En person från ett helt annat sammanhang är kvinnan som Jesus mötte vid brunnen. Kvinnan hade smugit sig dit under siestan för att inte behöva konfronteras med andra människor. Hon mötte också Jesus som erbjöd henne levande vatten. Hon blev ett brinnande vittne, släppte vad hon hade för händer och gick in i staden och

berättade att hon mött Messias.

– En samaritisk kvinna kom för att hämta vatten. Jesus sade till henne: "Ge mig något att dricka". Lärjungarna hade nämligen gått bort till staden för att köpa mat. Samariskan sade: "Hur kan du, som är jude, be mig om vatten? Jag är ju en samarisk kvinna" (Judarna vill inte ha något med samarierna att göra.)

– Jesus svarade henne: "Om du visste vad Gud har att ge och vem det är som säger till dig: Ge mig något att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten." (Joh 4:7–10)

– Kvinnan lät sin vattenkruka stå och gick bort till staden och sade till folket där: "Kom så får ni se en man som sagt mig allt som jag har gjort. Kan han vara Messias?" De gick ut ur staden för att söka upp honom. (Joh 4:28–30) Slaven Onesimus hade rymt från sin husbonde och tydligen hamnat i fängelse. Där träffade han Paulus som förde honom till Kristus och åter-sände honom till Filemon.

– Jag väddar för Onesimus, mitt barn som jag har fött i min fångenskap, honom som du inte hade någon nytta av förut men som nu är till nytta både för dig och mig. När jag skickar honom tillbaka till dig, är det som om det vore en del av mig själv. (Filemon 10–12)

Brevet till Filemon berättar om Onesimus frälsning – han återvände hem rehabiliterad och kunde vittna om frälsningens makt att förvandla. Han tog emot och bejakade budskapet om frid och försoning och fick uppleva befrielse och nåd.

Fångvaktaren i fängelset i Filippi ställde frågan:

– Vad skall jag göra för att räddas? De svarade: "Tro på Herren Jesus, så skall du bli räddad, du och din familj." (Apg 16:30–31)

Fångvaktaren anade och förstod att Paulus och Silas representerade något annorlunda än det han vanligen mötte i sin vardagliga gärning. Han såg hur Gud öppnade dörrar, löste böjor och fruktade för repressalier då han inte kunde sköta sin tjänst om fångarna nu skulle undkomma. Paulus talade till honom och försäkrade att ingen av fångarna hade försvunnit.

Fångvaktaren ändrade inställning och attityd. Han och hela hans hus blev frälst den natten.

Det är några gestalter från bibelns värld. Människor av olika kategorier och med skilda förutsättningar mötte Jesus och blev förvandlade. Så är det idag. Människor kan bli frälsta från vilka sammanhang och i vilka omständigheter de än befinner sig i. From eller buse, profan eller religiös, materialist eller vad annat det vara må som förslavar och binder. Jesus frigör och befriar. IDAG ÄR FRÄLSNINGENS DAG !

ARNE
IMSEN

VÄLJ - MEN VÄLJ RÄTT

För varje bibelläsare borde det stå helt klart vad som entydigt och kategoriskt sägs om människans syndafördärv. Så är emellertid inte fallet. Eftersom de flesta människor endast har den kunskap som kyrkans prästerskap förmedlar, kan man inte vänta sig någon bibelförankrad människosyn. Kyrkans tjänare har vanligtvis ingen ambition att i sin förkunnelse föra fram bibelns mycket radikala frälsningslära, varför teologin får ett helt annat centrum. Det må sedan kallas modernism, liberalism, humanism eller ges en annan vetenskaplig mask.

Problemet kvarstår i verkligheten i hela sin tragiska räckvidd. Gräsgnagar – och gräshoppsteologierna är förödande för all andlig vegetation. Väckelsekristendomen har invaderats av dessa förhärjande skadeinsekter. Man har inget utsäde att så, och inget liv att förmedla. Religionssurrogat och billiga ersättningar i ständigt nya varianter.

Det är ju helt klart att en sådan kristendom har förlorat tron på sin Herre, sitt uppdrag, på Guds Ord, på den helige Ande och allt som från början var orsak och drivkraft till dess framväxt, och måste hitta verksamhetsmetoder och områden som är anpassade till det förändrade hälsotillståndet. Det är denna kristendom på avvägar, bortförd såsom segerbyte av denna världens arma krafter, som söker sina samarbetspartners bland likasinnade reformatorer och samhällsförbättrare.

Hur ska man kunna bjuda något effektivt motstånd mot fiender och angripa, när murarna är nerrivna, vaktornen övergivna och vadställena utan besättning, och ingen vet hur man uttalar lösenordet?

I slutet av sin vandring i det heliga landet framförde Jesus profetiska budskap om kommande begivenheter. Det finns inte många ljusa inslag i hans förutsägelser, allt verkar genomgående onormalt och kaotiskt. Han ger inga evolutionistiska förespeglningar om renande surdegseffekter i mänskligheten såsom resultat av kristen mission. I slutakten blir förkastelsen och förnekelsen mänsklighetens val, och detta markeras i definitiva av-

brott och blixtnabba uppbrott.

Jesu lärjungar är ljus och de är salt utan att göra något berömvärdt för att bli det. Varför måste den kristna församlingen dresseras till att bli något annat än vad den i verkligheten är? Vad är det för militanta och tvivelaktiga krafter som masar fram namnlistor, protestskrivelser, demonstrationer och andra politiska manifestationer för att uppvisa mängd och styrka? Varför måste den kristna församlingen i alla lägen stå på barrikaderna och kämpa för mänskliga rättigheter, etik och folkmoraliska värden? Varför ska församlingen tvingas in i funktioner som den saknar alla förutsättningar för, eftersom det är i strid mot församlingens väsen, uppdrag och fullmakter?

Församlingen är staden på berget som kastar sitt ljus i alla riktningar, utan att behöva legitimera sig med fromma övningar.

Under min sjukdomstid har jag ännu en gång studerat min bokhyllas litteratur som behandlar temat Kristendom och Politik.

En av de böcker som gör anspråk på att stå för en väckelsekristen syn, presenterar en litteraturlista som mer än något annat dementerar det angivna uppsåtet, och förlorar sin trovärdighet. Författaren manipulerar begreppen, och bygger upp en teokratisk fantasivärld som hör en kommande tidsålder till. Det är i och för sig inte ovanligt, men det är alltid lika beklagligt då väckelsekristendomen används som förklaringsmodell för utombiblistiskt

samhällsengagemang.

I sina prestigeladdade ansträngningar för att konstruera en trovärdig ideologi för Jesus-centrerad politisk aktivism, förbises vanligtvis enkla och elementära fakta. Med felaktiga premisser knådar man ihop en felaktig materia med felaktiga slutsatser. Det finns både raklinjighet, logik och konsekvens i de förklaringsmodeller som presenteras. Men felet blir inte mindre av det goda uppsåtet, den intellektuella hederligheten och den goda viljan. Om man går ut ifrån skapelseberättelsen för att ge tyngd och motiv åt sina argument för idén att den kristna församlingens uppgift är att förvalta och vårda jord och värld, kan resultatet inte bli annat än fromma önskingar och meningslösa fantasifoster. En religiös variant på det mångtydiga och tidlösa temat "Kejsarens nya kläder".

Det finns knappast ens en antydning i bibeltexterna om att evangelium skulle genomsyra blocken och på så vis kristna dem. Det sägs fastmer att blocken ska undanröjas utan någon som helst medverkan av människohänder. Det är den lilla stenen som oväntat och överraskande, snabbt och effektivt pulveriserar de volymiösa bergmassiven till stoft. Det är inte svårt att förstå den bilden. Reformivrarnas strävanden att med politiska ideal och program förändra och förbättra, förnya och humanisera den nuvarande världsordningen, är i verkligheten krampaktiga försök att lösa mänsklighetens många och urgamla problem genom att baxa sig fram den motsatta vägen.

Vem bland dessa världsbyggare tänker på den märkliga lilla stenen som nu och då demonstrerar sin gudomliga makt och härlighet i den heliga historien? Klippan som åtföljde Guds folk i öknen var Kristus. Den anstötliga sten som byggningsmännen, denna världens mäktige och vise, förkastade, därför att de inte kunde finna någon plats åt den i sitt perfekta och fulländade byggnadsverk, den stenen har av Gud gjorts till grundsten, hörnsten och slutsten.

Det är den stenen som undanröjer det volymiösa världsblocket och visar sig vara kapabel att inta dess plats. Anstöten döljer en gudomlig hemlighet. Inte genomsyra, men undanröja och ersätta hela världshegemonin med alla dess beståndsdelar. Det är planen som den kristna församlingen har fått i uppdrag att proklamera, demonstrera och förkroppsliga som Guds sanna egendomsfolk i tiden, såsom staden på berget.

fortsättning på sidan 20

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen

REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Arne Björkman.

LAYOUT: Mikael Eliasson

UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

*Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt
på pg. 48 64 65-8.*

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

i DETTA NUMMER...

ULLA NÄSHOLM/UPPTÄCK GUDS RIKE!

Enkel vägledning till frälsning och tjänst i Guds rike.

2

ARNE IMSEN/VÄCKELSE ÄR LYDNAD

Gud vill göra sitt folk till övervinnare, och denna predikan ger praktisk anvisning om den enda framkomliga vägen. Om hur fienden kan nedgöras, om korsets kraft och en rätt gudsfruktan.

8

ARNE BJÖRKMAN/ANTROPOSOFIN – EN
EUROPEISK MYSTERIESKOLA

I den aktuella serien om nyandliga rörelse är det nu antroposofin som får sin grundliga analys. Historik, grundare och livsstil. Ämnet behandlas i två delar, varav den första kommer i detta nummer.

14

...och naturligtvis mycket mer!

Som våra prenumeranter kunde märka

hade förra numret av MR många stavfel; delvis på grund av tekniska missar. Vi ber om ursäkt, och hoppas på bättre resultat i fortsättningen. Vi som gör tidningen är amatörer, och kämpar för att klara utgivningen med egna, ideella insatser. TACK för det tålamod, överseende och trogna stöd som burit oss, år efter år! Medföljande inbetalningskort förmedlar ditt bidrag till tryckkostnaderna!

Red.

När Gud skapade människan, så hade han en avsikt med henne som tog sig uttryck i att han välsignade henne och gav henne en uppgift som kan betecknas som den första missionsbefallningen: "Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden och lägg den under eder" (1 Mos 1:28) Detta var Guds avsikt med människan som var skapad till hans avbild. Hon skulle föröka sig, och så uppfylla jorden med Hans härlighets återsken.

Så kom syndafallet, och människan drevs ut ur lustgården. Men Gud övergav inte människan som så förnedrats genom ormens makt att bedraga. Han tog inte ifrån henne möjligheten till fortplantning. Men genom syndens värde, hade smärta och död gjort sitt inträde i skapelsen. Och detta att föröka sig och uppfylla jorden fick sin prägel av detta: *"Jag skall låta dig utstå mycken vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han skall råda över dig". (1 Mos 3:16)*

Det var alltså nedlagt i människan denna kallelse och detta behov att föröka sig, att få söner och döttrar som i sin tur skulle taga sig hustrur och givas åt män.

Men ganska tidigt i frälsningshistorien berättas om problem som inträdde på grund av att det fanns ofruktsamma kvinnor.

Gud kallade Abraham, och lovade honom att han skulle bli ett stort folk; som stjärnorna under himmelen och sanden på havets strand. Han fick lämna sitt folk och sin släkt, utan att veta vart han skulle komma. Gud hade lovat att han skulle göra Abraham till ett stort folk, och detta folk skulle bli Guds egendomsfolk. Men det fanns ett stort problem. Hans hustru Sara kunde inte få barn. Det medförde komplikationer i Abrahams försök att hjälpa Gud på traven, genom att skaffa barn med Saras tjänstekvinna. Men det ingick i Guds stora plan att hans egendomsfolk skulle tas ut på övernaturlig väg. Det var just denna ofruktsamma och överåriga hustru Sara som

skulle bli stammoder till det folk från vilket vår Frälsare Jesus Kristus föddes. Ty för Gud kan ingenting vara omöjligt.

Denna problematik med ofruktsamma kvinnor återkommer ofta i frälsningshistorien. Och det just i den släkt som är så viktig för egendomsfolkets fortbestånd i den bestämmelse Gud gett dem. Rebecka, Isaks hustru, som på ett sådant sällsamt sätt blev hämtad från Abrahams släkt för att äkta löfessonens Isak, var ofruktsam. Genom Isaks förbön, grep Gud in, så att hon kunde föda den tredje patriarken. När sedan Jakob flydde undan sin lättsinnige broder Esaus vrede, återknöt han kontakt med sin farfars släkt. Han fattade kärlek till sin frändes dotter Rakel, och fick efter lång tjänst äkta henne. Också hon var ofruktsam. Alltså var hustrurna till alla tre patriarkerna ofruktsamma. Och Gud bevisade genom att tre gånger gripa in och skapa förutsättningar där inga förutsättningar fanns, att han i sanning var mäktig att hålla vad han lovat. Hur än omständigheterna tedde sig.

Jakobs hustru Rakel led, och ropade i vanmäktig desperation till sin man: "Skaffa mig barn, eljest dör jag." Av naturliga skäl blev Jakob arg: "Håller du då mig för Gud? Det är ju han, som förmenar dig livsfrukt." Desperationen över barnlösheten tog bort både sans och vett från Rakel. Det står sedan att Gud tänkte på Rakel, och att hon födde en son, som hon gav namnet Josef, eftersom Gud tagit bort hennes smälek, och hon fick hopp om än-

nu en son.

Så upplevde forna tiders kvinnor sitt livsöde om de inte kunde få barn. Smälek och blygd; ett liv utan mening. Barnafödandet var ett måste, ja, det var ju genom barnafödandet kvinnan vann frälsning; så var Guds bestämmelse. Och därför var det inte bara skam och smälek, men straffdom och Guds ogunst den kvinna upplevde, som förmenades livsfrukt.

Det finns en himmelsk mystik i varje befruktning, varje havandeskap och förlösning. Och kvinnan har alltsedan skapelsens morgon betraktats i sitt profetiska sammanhang som jungfru eller sköka, hustru eller änka, barnlös eller moder. Och i vilken situation hon än befinner sig är hon bild för en andlig realitet.

*"Se, jungfrun skall bliva havande.."
"Jubla du ofruktsamma, du som icke har fött barn; brist ut i jubel och ropa av fröjd, du som icke har blivit moder. Ty den ensamman skall hava många barn, flera än den som har man, säger Herren."*

Så talar det profetiska ordet till tröst och uppmuntran för jungfrun, dottern Sion, och den övergivna kvinnan i hjärtesorg, eller änkan och de faderlösa som förlorat sin försörjare. I Guds Ord existerar ingen sterilitet och barnlöshet utan hopp om förändring. Finns inga förutsättningar att föda barn, så skapar Gud dem. För Guds löfte till de sina inbegriper alltid att förökas, utbreda sig, och inta nya områden.

En i raden av kvinnor som lyfts fram till hopp och tröst för Guds barn

U

T V
ditt livs

TEXT: STINA
FRIDOLFFSSON

i alla tider och en påminnelse om Guds löften, är Hanna, efraimiten Elkanas hustru.

Elkana hade två hustrur, Hanna och Peninna. Peninna hade barn, men Hanna var barnlös. När Elkana bar fram offer åt Herren, gav han alltid dubbelt så stor andel åt Hanna än åt Peninna och hennes barn, "ty han hade Hanna kär, fastän Herren hade gjort henne ofruktsam". Man behöver inte mycket fantasi till att förstå vilka laddningar som fanns i familjen. Hanna var i underläge, eftersom hon var barnlös, och Peninna retades med henne. Naturligtvis fanns svartsjuka med i bilden. Varför tyckte Elkana mer om Hanna, fastän Peninna var den som födde honom barn?

Till slut gick det så långt att Hanna bara grät och inte ville äta. Elkana kände sig försmådd: "Hanna, varför gråter du? Är jag icke mer för dig än tio söner?"

När desperationens yttersta gräns var nådd för Hanna, reste hon sig i templet och började bedja under bitter gråt. Hon var så förtvivlad, att hon för prästen Eli tedde sig som en drucken. Hon ropade och bad, men utan hörbara ord, endast hjärtats skri och hennes underliga åthävor märktes. Men bönen satte så djupa spår i andens värld, att den blev nedtecknad i bibeln: *"Herre Sebaot, om du vill se till din tjänarinns lidande och tänka på mig och icke förgäta din tjänarinna, utan giva din tjänarinna en manlig avkomling, så vill jag giva denne åt Herren för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud."*

Att Hannas trängtan efter en son var större än tillfredsställelsen över att vara sin mans högsta skatt, behagade Gud. Hon blev bönhörd och födde sonen Samuel – Gud hör. Och han föddes i en tid då det verkligen behövdes en man som var utbedd av Gud, en Herrens nasir, som bars in i sitt ämbete av en visionär moder. För "Herrens ord var sällsynt på den tiden, profetsyner vore icke vanliga." Med den fruktansvärda korruption som var rådande bland prästerna i Israel, var det inte underligt att Elia hade svårt att rätt tolka vad han var med om. Både när Hanna utgjöt sig inför Herren – han trodde hon var drucken, och när Samuel hörde Herrens röst – han trodde att pojken drömde.

Tack vare att Hanna inte nöjde sig med att vara sin mans barnlösa favorithustru, fick Israel en profet som smorde dess första konungar och var deras andlige ledare under lång tid.

DET VAR ALLTSÅ ständigt en kamp för att förverkliga Guds goda och välbehagliga vilja att släktet skulle fortbestå; söner och döttrar skulle födas och bäras fram inför Gud. Men sedan Gud tagit ut ett egendomsfolk, gav han mera preciserade direktiv för sitt folk. Det fanns ting som var viktigare än att få många barn. Vi anar det, när vi läser om vilka problem som mötte Isak och Rebecka. Esau visade ganska tydligt i sitt handlande att han inte förstod värdet och ansvaret i att tillhöra Guds egendomsfolk. Först i det att han sålde sin förstfödslov, och sedan att han tog sig hustrur bland Hets barn – ett folk som inte hade del i löf-

tet. Denna Esaus beblandning med landets inbyggare blev en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

Den ofruktsamma Rebecka hade genom Guds nåd fått två söner, men om dessa söner inte ville avskilja sig från de främmande hednafolken, upplevde hon sitt liv och kampen för barnen meningslös. *"Jag är led vid livet för Hets döttrars skull. Om Jakob tager hustru bland Hets döttrar, en sådan som dessa, någon bland landets döttrar, varför skulle jag då leva?"* Så dramatiskt uttrycker Rebecka sin sorg.

I Jakobs brokiga livsöde får vi en mäktig undervisning om Guds nåd och trofasthet. Med ett mycket dåligt material; den försåtliga bedragaren Jakob, kan Gud föra sitt verk vidare. Jakob blev tvingad till flykt från hemmet för sina smutsiga gärningars skull, efter den konspiration han tillsammans med modern verkställt för att "fixa" en fullbordan av Guds löfte till sitt egendomsfolk.

Men Gud tog hand om bedragaren, och ledde honom. Med ett nytt namn och haltande på höften, men med ny vision återvände Jakob till sitt folk. Och av den flyende skurken Jakob tuktade Gud fram Israel och hans släkt.

Så ser vi hur Gud rakt igenom en serie omöjligheter där ingen förhoppning fanns, bland hedningarna tog ut ett folk som kunde uppkallas efter hans namn. (apg 15:14) Hur kunde det ske? Jo, därför att ofruktsamma, överåriga och vissnade människor höll den för trovärdig som hade givit löftet.

område!

A

I Josua boks 24:e kapitel ställdes hela menigheten inför en oerhört skärpt väckelseförkunnelse, som ledde fram till besinning och eftertanke. Var och en måste välja vem han ville tjäna. När en sådan fråga ställs efter så många rika andliga erfarenheter som de hade varit med om, har man ju anledning att fråga sig vad detta kan bero på. Är det nödvändigt att för gamla troende påminnas om förhållanden som de kanske inte är riktigt vakna för?

Det var en väldig väckelse i Egypten, förvisso. Och den gick ut på en enda sak: Alla skulle ut ur Egypten. Det var ett väldigt uppvaknande. Alla blev döpta till Mose. Det fanns inget undantag från den regeln. De gick igenom havet och kom in i öknen. Många lämnade Egypten, men det var ett försvinnande litet fåtal av den första generationen som lämnade öknen för att gå in i landet. Vart hade lejonparten av dessa människor tagit vägen?

Öknen skulle ha varit avverkad på elva dagsresor, men några få dagar förvandlades till fyrtio år. Det finns bara en enda förklaring till detta: *Olydnad*. Olydnad är det absolut värsta som finns, men också det mest typiska för troende i alla tider. De har alltså inte förstått lydnadens betydelse.

Vi vill gärna ersätta lydningen med offer. Vi kan offra mycket på det vi själva vill, för att slippa göra det vi fruktar. Som om ett stort offer skulle kunna kompensera olydnad, vilket är omöjligt. Därför säger Skriften: Lydnad är bättre än offer. Och så sägs det också att Guds Son behövde en kropp för att göra Guds vilja. Alla avvikelser; stora eller små, har sin upprinnelse i olydnad. Det var ju olydnaden som var orsaken till fallet.

VÄCKELSE är LYDNAD

Predikan av Arne Imsen

■■■ Vi vill gärna ersätta lydningen med offer. Och vi kan offra mycket för att slippa göra det vi fruktar. Men ett stort offer kan inte kompensera olydnad. Skriften säger: Lydnad är bättre än offer.

Det stora problemet är alltid lydningen. Allting står och faller med lydningen. Och alla har vi böjelsen att vara olydiga mot föräldrar och auktoriteter; ja, mot Gud själv.

Bibeln använder uttryck som känns förödmjukande för en stolt människa: Ödmjuka er under Guds väldiga hand.

Guds vilja måste åttlydas på alla stadier av vår andliga utveckling.

Olydnaden är mångfacetterad. Den gör anspråk på att vara större och mäktigare än Gud själv. Skulle Gud verkligen ha sagt – Nej, han vet ju att om ni äter av den här frukten, då blir ni – osv. Det stora problemet är alltid lydningen. Allt står och faller med lydningen. Alla har böjelsen att vara olydiga. Att vara olydig mot sina föräldrar är bara ett uttryck för människans olydnad mot auktoriteter, mot den gudomliga auktoriteten; mot Gud själv. Det slår igenom på alla områden. Olydnad mot föräldrarna, olydnad mot auktoriteter, olydnad mot föreståndare och äldstebröder, olydnad mot arbetsgivare.

Vi har en alldeles utöskt förmåga att göra lydningen viktig inom en viss sektor av tillvaron. Man skall vara lydig i gudstjänsten, man ska sjunga med, man ska bedja och vara öppen inför inspiration och impulser. Visst är det nödvändigt, men det kan definitivt inte ersätta lydningen i vardagen.

Bibeln använder uttryck som känns väldigt förödmjukande för en stolt människa: Ödmjuka eder under Guds väldiga hand. Det handlar om en slags beredvilighet att böja sig för och göra Guds vilja. Guds vilja måste åttlydas i alla stadier av vår andliga utveckling. Är vi i Egypten, måste vi lyda och lämna Egypten, gå igenom havet och ut i öknen. Det finns ingen annan väg. Sedan måste vi fortsättningsvis följa eller lyda, för att kunna komma vidare. Tyvärr är det många som aldrig kommer vidare. De lever sitt andliga liv under sådana betingelser att man skulle kunna säga att den enda högtid de känner är begravnings- och sorgehögtiden. Hela deras tillvaro är omgärdad av bitterhet; ökentillvaro, törnen och tistlar.

Ingenting kommer till

på en dag. Man är inne i en process, och så småningom utvecklar det sig. Istället för andlig frukt, blir det motsatsen. Vi vill komma vidare. Men alla måste lyda för att kunna komma vidare. Det gäller på alla områden. Underlåter man detta, och det börjar vanligtvis med de små sakerna, blir man alltmer okänslig, tills man inte finner det angeläget att söka Guds vilja. I varje fall inte bokstavligt och påtagligt göra Guds vilja.

De här människorna hade kommit in i landet. Mannat hade tagit slut, och nu fick de äta av landets resurser som ju var enorma. De mättade alla deras behov. I det läget skulle det vara en ynnest och självklarhet att de skulle lyda, förverkliga Guds plan genom att göra det som egentligen var deras uppgift. Vad Gud genom dem ville, var att ge en historisk illustration för att uppenbara sin storhet och makt.

Men inte ens den store, allsmåttige Guden kan göra någonting med olydiga människor. Och då är det ingenting annat som återstår, än en förfärlig fruktan. Det kommer en uppgörelse förr eller senare, då all orättfärdighet och all olydnad får sin rättvisa lön. De var alltså i landet.

Vi tänker oss att Egypten är världen och att ökenlivet är köttet. Inte i alla avseenden, men i några bestämda. Och sedan – landet, det är Kristus. Det gäller att komma in i Kristus. Då frågar man sig: finns det fiender i Kristus? Alltså; finns det fiender som skall bekämpas och nedgöras om man är i Kristus? O nej, det gör det självklart inte. Fienden är inte i Kristus, fienden är i oss. Kristusförverkligande kan aldrig ske, om vi inte förhållar Kristus genom att överlåta oss åt honom, och offerar i enlighet med Romarbrevet 12. Om vi avstår från detta, så är det ju självklart att vi kommer att odla andra ting. Vi kommer att, fastän vi är i Kristus, odla den gamla människan, med alla hennes böjelser. Det gjorde Israels barn. De gjorde alltså Guds fiender till sina tjänare. De började utnyttja, exploatera och manipulera. De utnyttjade landets folk, som hade fyllt sina synders mått och inte kunde räddas. Varje fotsbredd av landet som Israels barn intog, var deras. Det fick de att förvalta. Och varje fiende som rörde sig eller fanns inom detta område, hade det gemensamt med alla övriga fiender, att de hade fyllt sina synders mått. De kunde alltså inte räddas.

Så kom israelerna på en finurlig tanke: De kan inte räddas, men de kan utnyttjas för våra syften! De kan bli vedhuggare, de kan bli vattenbära-

re, eller de kan utföra andra tjänster. I den valsituationen är det ju självklart att var och en valde att hellre bli tjänare än att bli utrotad. Så inledde man de här förbindelserna. Det växte fram en folkgrupp som icke hörde Israel till. Det var ett blandfolk, och de hade det gemensamt att de var Israels tjänare.

De befryndade sig så småningom med israelerna. Så småningom hade de ett ganska starkt inflytande. Med de här folken kom deras sedvänjor, deras altaren och avgudadyrkan. Detta fortplantade sig in i Israel. Israel övertog inte bara folket och gjorde dem till tjänare; de övertog också deras sedvänjor och gudar. Så småningom kom de att införliva med sitt eget gudstjänstväsende de former och riter och kulter som de här folken hade. Därmed var fastlåstningen total. Det

gick så småningom inte att skilja mellan Israels folk och de folk som de hade sammanblandat sig med. De hade smält ihop och blivit ett väldigt maktblock.

Fienden ska nedgöras

I Nya testamentet kan vi se detta fenomen ur vår synpunkt. Bibeln talar om vår natur, och den gamla och nya människan. Den onda naturen kallas i bibeln för köttet. Den är fientlig mot allt som hör Gud till, och det slår igenom på ett otäckt sätt. Nog behöver vi Apostlagärningarna för att bli orienterade. Och nog behöver vi Josuas bok för att förstå vad det är vi skall frälsas ifrån på djupet: Många blir frälsta ifrån det vi kallar för världen och Egypten. Men de lever kvar i ett egeninnigt, köttsligt väsende, även om de har kommit in i landet, och talar i tungor, profeterar och lovar Gud, så har de inte fattat någonting av det jag här talar om.

Man kunde inte förhandla sig till fred. Fienden måste nedgöras och dödas. Bibeln säger att vi genom korset skall döda; inte samarbeta och bygga upp några allianser med köttet i dess olika former. Glöm inte den här principen! Du får inte göra de krafter du bär i ditt inre väsen till dina vänner eller tjänare. De ska nedgöras genom korset. Det säger Bibeln är att vandra i Anden.

Vilka är dessa fiender? Egypten hade sina gudar och sedvänjor. Ökenen hade sitt liv och sina kännetecken. Förvisso fanns det makter som terroriserade Israels barn, och utsatte dem för frestelser i öknen, men i landet fanns en helt annat typ av, låt mig kalla dem "civiliserade makter". Känner du igen det som vi bär i vårt eget väsen? Vet du vad avund är? Det är en Guds fiende. Vi har en väldigt förmåga

att göra den där fienden till något fint. Vi kristnar avunden, och ger sken av att vi har en speciell nitälskan för det goda. Högmod, är ytterligare en fiende. Förmodligen en av de värsta. Bibeln säger: Högmod går före fall. Men vi vill gärna ta hand om högmodet, eller högmodet tar hand om oss. Vi kristnar högmodet, och gör sken av att vi i ödmjukhet vill tjäna Herren. Så fortsätter vi leva i bedrägeri och skrymteri. Vi skrymtar för oss själva och andra, och låtsas att vi i vårt högmod har en väldigt vilja att tjäna Gud. Högmodets motsats är missmodet. Och det är förfärligt och förödande fruktansvärt. Missmodet kryper fram med sitt fula tryne, och låtsas som om det är ödmjukhet, när man gnäller eller i sitt missmod uttrycker olydnad. Missmod är ingenting annat än perverterat högmod.

Vad som hela tiden är det stora problemet är att människan sätter sig själv i centrum. Lyckas hon inte riktigt bra, så blir hon nedslagen och missmodig. Lyckas hon bra, blir hon högmodig. Människan gnäller för att hon inte blivit den stora och mäktiga hon ville bli. Det är likadant på andra områden.

Vi kan eftersträva frimodighet, men blir fräcka. Fräckheten har vissa drag som kan likna frimodighet. Men fräckheten är ett uttryck för den gamla människans böjelser. Hon kan vara fräck på mer än ett sätt. Det är inte alla som går öppet och brutalt fram.

Exempelvis sådant som förtal. Vi låtsas ibland som om vi är ute i ett mycket legalt syfte när vi talar om saker och ting. Vi ska informera eller vill bli informerade om Guds rikes angelägenheter. Förtal är något av det värsta som finns. För det har såna effekter. Förtälet har en ohygglig källa:

Gehenna. Det har ett farligare vapen än något annat: tungan, som är lika viktig som rodet för den stora farkosten. Det är ju faktiskt rodet som bestämmer kursen. Frågan är vem det är som styr vår tunga, så att vi talar en massa strunt. De största synderna som förekommer, är tungans synder. De flesta som går förlorade, gör det på grund av vad de sagt. Om de hade tigit, kanske de räddat sin själ. "Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig."

Gud vill ta itu med våra destruktiva böjelser. Han kan inte göra det utan förberedelse, därför leder han oss ut ifrån Egypten, och så får vi vara med om avgiftningsprocessen i öknen. Abstinensbesvärerna kan leda till att vi går under. Men Guds vilja är att vi skall in i landet. Man blir trött av vandringen. De största och svåraste bördorna vi bär, har inte andra lagt på oss. Vi har ärvt dem på något vis, och får slita med dem. Man känner igen mamma, pappa eller Adam och Eva. Allt påverkas och styrs på ett helt avgörande sätt av lydnadsförhållandet: Om vi vill tjäna Gud, eller om vi vill tjäna på Gud.

Fruktan

Den verkliga jätten som vi allesammans möter, den Goliat som är större än alla dessa fiender, är fruktan. Giganten fruktan är ohygglig. Men alltid lika felbedömd. Man ska inte underskatta fruktan, men man ska inte heller låtsas som om fruktan skulle vara det medel som kan styra vår tjänst inför Gud: Jag kan inte göra det eller det, för jag är inte rustad för uppgiften. Detta är ingenting annat än att förneka den kallelse Gud har gett.

En vanlig orsak är just människofrukten. Man är rädd för att se människor i ögonen, rädd för att förvalta det budskap man fått; och ger sken av att detta är någonting som Gud skulle finna sig i eller acceptera. Detta är ingenting annat än ett uttryck för den gamla människan som härjar, härskar, regerar och styr. Det står ju klart och tydligt i bibeln att Jesus Kristus kom för att vi i alla våra livsdagar skulle tjäna honom utan fruktan. Förlösningens stora hemlighet är just detta att vi ska få tjäna honom i alla våra livsdagar. Läger vi in fruktan som ett moment för vårt ställningstagande; positivt eller negativt, så kan det aldrig bli något annat än olydnad.

Gud har inte gett oss försagdhetens eller fruktans Ande. Men vem har då gett den? Och vad har vi för skäl att ta emot den ande som inte Gud har gett? Gud har gett oss frimodighetens och tuktighetens ande. Gud vill ge dig andlig resning. Men det får du inte om du använder hela det gamla patrasket av fiender såsom skäl till

att du är feg, rädd, missmodig eller högmodig och fräck. Det har en enorm betydelse att man känner till detta.

Jesus lever! Han lever i den himmelska världen, och det är väl storslaget? Men hur mycket vi än visste om detta, så skulle det inte lösa några problem, om jag inte samtidigt visste att han lever i mig! Det är där den stora hemligheten ligger. Det kan se ut som om du är tillspillogiven och utkastad, förbannad och fördömd, och du kan uppleva att allt det här som du talar om eller gör sken av att du skulle vara tvingad att ta hänsyn till som den Goliat du flyr för. Jesus har vunnit seger. Inte därför att vi skulle vara åskådare eller därför att vi skulle vara trälar och fångar. Han har gett oss den frimodighet som är den största, den närmsta som existerar.

Tänk att vi håller på och använder vår inre världss olika böjelser, instinkter och inspirationer och idéer som ett batteri för olydnad.

Nu ska vi läsa ett mycket märkligt uttalande av Jesus. Det vi läste i Josua 24, överfört till Nya Testamentet i Jesu egen undervisning. I den senare delen av Matteus' 12:e kapitel, från vers 46: "*Medan han ännu talade till folket, kom hans moder och hans bröder och stannade därutanför och ville tala med honom.*" Det där verkar väldigt allmänmänniskt. Far, mor och syskon kommer för att tala med honom. Det är ju självklart att de bör ha företräde; framför allt modern. "*Då sade någon till honom: 'Se, din moder och dina bröder står härutanför och vilja tala med dig.' Men han svarade och sade till dem som omtalade detta för honom: 'Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?'*"

Vad Jesus uttalar sig om är släktskapet. Och då framstår det klart och tydligt att det finns fysiska, biologiska band som binder. Man skulle kunna säga så här – med en viss risk att bli missförstådd: De hör trots allt tiden och världen till. De skall självklart inte undervärderas. Men de får heller inte övervärderas. Kan du tänka dig att någonting som i sig självt är givet som något gudomligt gott, kan växa upp och utveckla fundamental gudsfientlighet, och bli ett hinder? Inte hinder att fortplanta sitt fysiska liv, inte hinder att leva i en social gemenskap; visst inte. Men det kan bli ett hinder att förverkliga Guds vilja. Det goda som är givet, och egentligen borde vara ett medel till att göra och ett skydd för att förhindra ondskan, kan i sig själv bli ett medel till att lydnaden blir underminerad eller bortträngd, och olydnaden intar härskarväldet.

Jesus sade: Följ mig. Det kan inte innebära någonting mindre än att ha Jesus framför sig. Och om man har Jesus framför sig, då får det inte finnas någonting emellan lärjungen och Je-

sus Kristus. Då måste allt det andra komma efter. Det är inte far och mor, syster och bror som kan ta ställning i frälsningsfrågan i ditt ställe. Du kan inte överlämna den här frågan åt din man, din hustru, dina syskon eller dina vänner och arbetskamrater. Ingen kan ta ställning för dig. Det finns människor som månar mera om de sociala relationerna än om Guds rikes angelägenheter. Många gånger utan att de själva vet det. Att de inte vet det beror naturligtvis på att de har hört Guds vilja, men stängt sig. De har gått in för ett självförverkligande istället för gudsförverkligande.

"*Då sade någon till honom: 'Se, din moder och dina bröder står härutanför och vilja tala med dig.'*" Var har du dina släktingar någonstans? Man söker sig ju till sina släktingar, man vill umgås med dem och dela allt med dem. Det finns släktingar som älskar sprit och rök, snus och dans och nöjen och pengar. De är alltså präglade, styrda och behärskade av dessa gudar, som är stora och mäktiga och avgudar i deras livsmiljö. Den stora risken är alltid att de är utanför. De är alltså inte i centrum, nära Jesus. Väljer man den här gemenskapen ute i periferin, så blir man naturligtvis lika dem. Man kommer att tala som dem, tänka som dem. Det är inte oväsentligt att man vet vad mor och far vill. Men nog måste det vara viktigare att veta vad Gud vill.

Bibeln säger: Om syndare lockar, så följ icke. Aposteln säger: Anpassa er icke efter denna tidsålders väsende. Och Jesus säger: Följ mig. Då måste man ha honom framför sig. Det får inte vara någon där emellan. Själva dragningskraften, den som drar oss framåt, hemåt och uppåt, är ju Jesus.

Jesus säger någonting som är en kungörelse. En kungörelse är en offentlig akt, där det med konungslig myndighet proklameras (gudsrikets lagar). En av dess grundlagar är: *Söken först efter Guds rike*, I Nya Testamentet ser vi människor som har lämnat Egypten och öknen och kommit in i landet. Om dem säger Paulus: *De söker sitt eget*. Hur går det ihop? Jesus drar upp en knivskarp gräns, som man inte forcerar med livet i behåll: "*Se, här är min moder, och här äro mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja, den är min broder och min syster och min moder.*"

Församla med Jesus

Låten eder frälsas från detta vrånga och avoga släkte. Det står faktiskt detta perverterade släkte. Detta innebär att bli frälst ifrån släktet och förenad med Herren Jesus Kristus i en himmelsk gemenskap; en ny släkt med helt andra kvalitéer. Vi måste lära oss förstå dessa grundläggande hemligheter; förutsättningarna för sann gemen-

skap. Jesus säger: "Den som icke är med mig, han är emot mig. Och den som icke församlar med mig, han förskingrar."

Man kan vara mitt inne i den religiösa gemenskapen, vara med i församlingen, men vara mot Kristus. Man kan församla till kassor, matriklar och välgörande verksamhet, men ändå vara en stor förskingrare. Människor får sin blick riktad på fåfängliga, förgängliga och världsliga ting. Vad nyttar det till? Det är nämligen inget frälsningsmedel. Visst ska vi samla till gruppen och församlingen. Men utifrån detta att man församlar till Kristus. Jag får inte vara styrd av äldstebröder eller människor, fruktan eller rädsla. Jag har fromhet och gudsfuktan och ödmjukar mig. Men jag upplever en personlig relation till Herren Jesus Kristus, och den helige Ande ger mig den uppenbarelse som är nödvändig för att jag ska kunna fungera i just det stora och underbara som går före allting annat. *Arbetet för Jesus Kristus* är stort, men det största är *Jesus Kristus personligen*.

Älskar du Jesus, då kommer du att få vara med om den märkliga erfarenheten, att gemenskapen med honom aldrig kan vara överksam. Den är verksam på ett gudomligt sätt, ära vare Gud. Vi kan få tjäna honom och uppleva att vi är släkt med honom. Att vi har ärvt någonting av honom som växer fram i vårt väsen och besegrar den gamla människan och den gamla naturen, så vi kan *församla* till honom och inte förskingra.

Varför skall det här vara så svårt? Egentligen handlar det om lydnaden, viljan, beredskapen att lyda. Jesus säger: De som gör min himmelske Faders vilja, de är mina bröder och systrar.

Onaturliga relationer

I Lukas 14:e kapitel säger Jesus något intressant. Här ser vi hur utkorelsen tar form och blir en verklighet så det inte bara blir fraser, utan upplevelser. Ett förverkligande. Ära vare Lammet som gjort det möjligt för oss att följa dig dit du leder! Att vi kan bli segervinnare. *"De överunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord. De älskade icke så sitt liv att de drogo sig undan döden."* Mycket folk gick med honom. Han vände sig om och sade till dem: *"Om någon kommer till mig och han därvid icke hatar sin fader och sin moder, hustru och sina barn, sina bröder och sina systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge."* Detta är allt den naturliga människan är utrustad med och strävar efter. Och nu kommer Jesus och säger: Om man inte hatar allt detta, då kan man inte vara hans lärjunge. Då frågar man sig naturligtvis: Är evangeliet hatets budskap? Är det inte kärlekens budskap? Varför talar

Jesus på det här viset?

Han gör klart för oss människans verkliga situation. Alla dessa besynnerliga och onaturliga och perversa förhållanden och relationer. Det är onaturligt fastän det borde vara naturligt, därför att det som getts åt människorna som gåvor för att hon skulle växa upp och bli en fri och självständig individ, har blivit ett maktmedel i fiendens hand. Så kommer förhållandet mellan makar att bli onaturligt. Det måste upplösas. Förhållandet mellan föräldrar och barn blir onaturligt och måste upplösas för att människan skall självständiggöras.

Vad är orsaken till att så många människor går förlorade? Det beror på att de lyssnade på sina närmaste, när den helige Ande kallade på dem. De förmådde inte lyssna på Guds röst, utan det blev maken eller maken som fick det avgörande ordet. När Herren har talat till dem, och de känner kallelsen, då är det alltid någon som lägger in sitt veto, eller sitt råd. Inte ska du väl göra så?

Man är solidarisk och hamnar i lojalitetskonflikt. Man kommer under ett dubbelkommando. Fastän man skulle vilja gå den här vägen, så vågar man inte eller kan inte. Antingen känner man sig vanmäktig eller rädd. Vad har min man eller maka sagt? Maken måste självständiggöras. Det måste bli en lidelse att hata allt det som hindrar, och älska allt som befrämjar ens vandring i Jesu fotspår. Hata allt som förskingrar, och älska allt som församlar. En passion. Hat mot orättfärdigheten i alla dess former och alla dess symbiotiska, onaturliga, perversa relationer upplöses. Då blir man självständig och fri.

Korsets kraft

Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare, sa Jesus. Och de stod strax upp, lämnade allt vad de hade, och följde honom. Det är inte bara vissa områden av livet som måste förändras. Hela situationen måste totalt förändras. Det är otäckt att se hur vi har kommit in i landet och erövrat territorier, och sedan låter fiender växa upp: Avund, förtal, ondska växer upp och ingår allians med oss. Och så tror vi att de ska betjäna oss. De blir arbetspliktiga på vårt territorium.

Så småningom uppstår de känslomässiga relationerna; man befryndar sig med dem. Så småningom har man ekumeniska gudstjänster tillsammans med dem. Tillbeder avgudarna utan att reagera mot det, för inom oss växer och frodas det som skulle dö genom korset. Detta talar Jesus om. Alla söker. Vad då? Guds rike? Det vore ju idealet, eller hur?

Jesus sade: Söken först Guds rike. Paulus klagar över de andedöpta som har kommit med i församlingen och

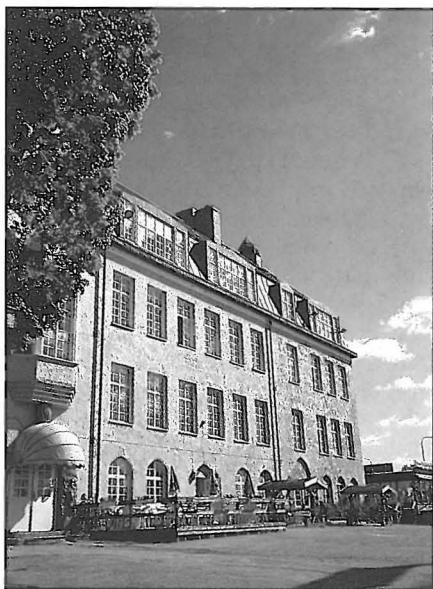
fått så många välsignelser. De har blivit starka och oberoende av Gud och Guds nåd. Alla söker sitt eget. Det är ju förfärligt. Aktivt sökande efter något. Hur ska man kunna skilja på egoism, materialism, kapitalism, socialism och machoism? Vi ska söka rötterna. Egoism, egensinne. Vi kan fortsätta och göra listan väldigt lång. Det finns bara ett sätt att besegra detta, och det är *korset*. Det går inte förhandla sig till fred med egoismen. Den måste dö. Och det är ingen idé att försöka kultivera sig eller civilisera och mobilisera sina resurser. Alla söka de sitt eget. Skall jag taga vara på min broder? Det är väl inte min uppgift. Angår det mig hur det går för min broder? Bara jag får mina rättigheter tillförsäkrade. Jag har nog med mig själv. Att ordna för mig, min semester och min arbetstid; mina resurser och medel. Ska jag tänka på hur de andra har det?

Där har du egensinnet i dess värsta form. Man träder fram inför Gud och förklarar att det angår inte mig. Planerar, ordnar utifrån egensinnet. Hur ska det här onda kunna besegras?

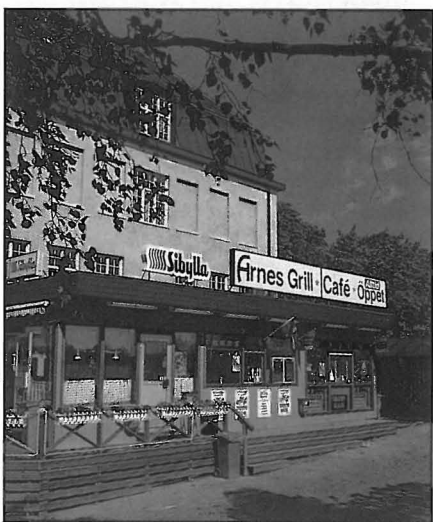
Istället för alltsammans detta sätter vi korset. Korset leder fram till Kristusförverkligande: *"Ingen sade om det de hade att det var deras eget."* Det var lånegods att tjäna Herren med. Hade han sagt detta i öknen, hade ingen begripit det. Detta budskap fick de när de kommit till landet. Josua sa till fuket: *"I kunnen icke tjäna Herren, ty han är en helig Gud. Han är en nitälskande Gud. Han skall icke hava fördrag med edra överträdelser och synder. Om I övergiven Herren och tjänen främmande gudar, så skall han vända sig bort och låta det gå eder illa, förgöra eder. Istället för att han hittills har låtit det gå eder väl."*

Syster och broder, sist och slutligen är verkligheten denna: Antingen förtrampar vi fiendens härspekt, eller också kommer den att förtrampa oss. När saltet har förlorat sin salta, då duger det inte till någonting annat än att kastas ut och trampas ned av hedningarna.

Vad är saltet i det här sammanhanget? Vi ska förtrampa fiendens härspekt. Bli segervinnare. I Jesu välsignade namn. Det här är ingen bekväm, behaglig väg. Risker är stor att vi aldrig kommer att klara det. Vi kommer definitivt inte att klara det om vi inte överlämnar oss åt Herren Jesus Kristus. Då kommer vi att få leva, ungefär på samma sätt som man idag säger om EU – den europeiska unionen: Ett underskott av demokrati. Det finns kristna, som har ett underskott av Kristusliv. Därför blir det inget Kristusförverkligande i deras väsen. Det enda som kan frälsa oss, är korsets kraft. Därför säger vi ja till Jesus, eller hur? Vi följer Honom!

Maranatafolkets Missionscenter i Bromma

Gatuköket "Arnes Grill & Café" har öppet dygnet runt.

Barnen finner sig väl till rätta på den stora lekplatsen.

Torgmötena får en central plats under konferensen.

Välkommen till **MARA** **konfe** **i Stoc** **23-31/**

Motto: **MARANATA!**

Missionen är det centrala i arbetet på Maranatafolkets missionscenter i Bromma. Exempler kan mångfaldigas på hur människor mött Jesus till en frälsande tro som fortplantats in i sammanhang långt utanför Sveriges gränser. Det är därför med en särskild glädje och inspiration vi inbjuder till sommarkonferens!

Den 23-31 juli går Maranataförsamlingens sommarkonferens av stapeln. Temat för konferensen är angeläget och speciellt: **MARANATA - DU VÅR HERRE KOM!** Angeläget därför att detta rop är andefött och tidlöst. Speciellt därför att det blivit en klar vattendelare mellan kristna i samtiden. Vår bön och förhoppning är att den ska innebära en djupdykning i innebörden av urkristet församningsliv.

Hur bör den kristnes förhållande vara till samhällsliv, kultur, partipolitik och etablerad religiositet, när han väntar på Jesu tillkommelse? Och hur väntar vi Jesus? Kommer han på skyn och hämtar sin brud, eller kommer han till jorden för att inta sin tron i en värld som vi förbättrat genom sociala och politiska insatser?

Till sommarkonferensen är läkaren Doris Diaz från Dominikanska Republiken inbjuden. Hon kommer att presentera dagens situation för vårt missionsarbete i Santo Domingo. Familjen Karin och Berno Widén, som arbetat en lång period i Dominikanska Republiken, medverkar också.

Hans Lindelöw är i Moskva och studerar ryska, för att bli skickad för framtida tjänst i öst. Han hinner inte hem till konferensen, men vi hoppas att senare i höst kunna inbjuda till missionsdagar där han delar med sig av erfarenheter från Ryss-

NATA- ensen kholm 7/1994

Du vår Herre kom!

land, som just nu är öppet för evangelium.

Sommaren är konferensernas tid, mer nu än någonsin tidigare. En ny typ av konferenskristendom växer fram med många överbud och luftiga utfästelser, som ger en olustig bismak av konkurrens om andelar på en överhettad konferensmarknad. Det gäller att bevara nykterheten och markera klar distans till allt spektakulärt effektsökeri och all hausse. Vi manar till besinning och självprövning för att lära känna Gud och bli ett med hans vilja. Nya Testamentets värld är helt fri från alla former av bisarra kampanj- och konferensflås.

Men Guds folk måste komma tillsammans och veta varför. Orientering och inriktning får inte bestämmas av förändringens vindar och bli impulsbetonade. Målmedvetet och beslutsamt samlas Guds folk för att bli bättre skickat att utföra tjänarvärvet i det allmänna konungsliga prästerskap församlingen utgör i tiden. Glöm aldrig ett vägledande nyckelord av Jesus: "Det som bland människor är högt är en styggelse inför Gud".

Sedan många år tillbaka har det stått helt klart att vi måste tränga oss fram till nya erfarenheter av urkristen tro, gemenskap och verksamhet. Åren har runnit iväg sedan vi tog ett litet steg på vägen mot ett urkristet gemenskapsideal.

Vi avlägsnade avgiftsformen för deltagarna i sommarkonferensen. Den enkla förändringen var en kallelse, och kom därför att bli viktig. I förändringen låg en brinnande önskan att betvinga tendenserna till kommersialism och materialism, och öppna sinnena för nödvändigheten av att närma sig Nya Testamentets mönster för sann syskongemenskap.

Maranatahälsningar, Finn Arne Imsen

Arne Imsen är självklar huvudtalare under årets konferens.

Doris Diaz kommer med missionsrapporter direkt från Dominikanska Rep.

Berno & Karin Widén med rapporter om mission och skola.

"Den dagliga utdelningen" enligt Nya Testamentets mönsterbild.

AV ARNE BJÖRKMAN

I den femte artikeln om de nyandliga rörelserna informerar vi om antroposofin, en ockult rörelse som tar avstånd från den moderna New Age-rörelsen.

ANTROPOSOFI- EN EUROPEISK MYSTERIESKOLA

Del 1

Idag blir många människor – medvetet eller omedvetet – påverkade av den antroposofiska livssynen. Antroposofernas åsikter och kultursyn tränger in på de flesta områden av livet: religion, politik, skolundervisning, medicin, jordbruk och trädgårdsskötsel, musik, arkitektur och teater mm.

Ordet antroposofi betyder visdom om människan. Antroposoferna menar att visdomen ska sökas i kunskapen om "människans sanna väsen och hennes förhållande till universum".

Den antroposofiska rörelsens internationella centrum ligger utanför Basel i Schweiz. Och i Ytterjärna ett stycke från Södertälje finns dess svenska högkvarter. Idag är Ytterjärna ett populärt turistmål, där studiebesöken avlöser varandra. Folk från olika håll anländer för att studera den ovanliga arkitekturen, de biodynamiska odlingarna, waldorfskolorna och den alternativa sjukvården.

Och under de senaste åren har TV, radio och tidningar haft många positiva inslag om antroposofernas verksamhet. Ett av de senaste intresseväckande inslagen i Ytterjärna är ockultisternas kulturhus, en 40-miljoners byggnad, som tilldrar sig nyfikenhet genom sin ovanliga, andeinspirerade form. Huset invigdes av kulturminister Birgit Friggebo den andra augusti 1992, och har redan varit värd för en mängd kulturella evenemang.

"Andevetenskap"

Många människor har alltså hört talas om antroposofernas olika verksamhetsgrenar. Men de flesta av dem tycks inte veta någonting om vad den antroposofiska rörelsen egentligen står för.

Om man vill ha i varje fall något lite kunskap om antroposofin, måste man få en del kännedom om rörelsens upphovsman Rudolf Steiner, 1861 – 1925. I den här artikeln ska jag försö-

ka beskriva hur han levde och tänkte och vad han trodde på.

Rudolf Steiner hade både naturvetenskaplig och filosofisk utbildning. Han var ockultist och hävdade att en högre andlig verklighet genomtränger den fysiska världen. Han menade att det fysiska och det andliga inte går att skilja från varandra. Om man vill förstå den fysiska tillvaron och människan på rätt sätt, måste man skaffa sig kunskap om den andliga världen.

Steiner ägnade många år åt att förmedla sin syn på livet till människor. Han skrev 39 böcker och höll tusentals föredrag om teosofi, antroposofi och ockultism. Hela tiden lade han sig vinn om att tala och skriva som en naturvetenskapsman. Han ville förklara sin "andevetenskapliga" lära på samma sätt som han undervisade elever i naturvetenskapliga ämnen. Och han undervisade endast om det som han själv påstod sig ha iakttagit i det fördolda.

Ockulta ögon

Rudolf Steiner växte upp i mycket enkla förhållanden och fick sin första undervisning i en liten byskola i Österrike. Men han längtade efter att studera på riktigt och skaffa sig kunskap. Hans far uppmuntrade honom till det och gjorde allt vad han kunde för att sonen skulle få läsa vid högre skolor.

Mycket tidigt började Rudolf Steiner fundera över de djupa livsfrågorna. Någon religiös påverkan i hemmet fick han inte, för hans far tog bestämt avstånd från kyrkan. Istället var det syner och uppenbarelser av andevärlden, som gjorde pojken intresserad av andliga ting.

I sin självbiografi – som kom ut efter hans död – berättade Steiner att han vid åtta års ålder började se in i den andliga världen. Här handlade det om ett slags medialitet, där han kunde uppfatta andliga varelser. En del av de här andevarelserna stod i förbindelse med naturen, med stenarna, växterna och träden, andra andeväsen levde på ett mer självständigt sätt.

Den lille pojken kunde inte tala med någon om det han upplevde med sina mediala ögon. I hans närhet fanns ingen som förstod någonting av den här osynliga världen, inte ens munkarna som brukade ströva omkring i skogen. Men för Rudolf var den osynliga världen lika verklig som den synliga, och han funderade mycket över det han upplevde. Han blev mer och mer övertygad om att det måste finnas ett samband mellan de fysiska och de andliga världarna. Långt senare skrev han: "Jag var tvungen att söka sanningen genom filosofin... Jag försökte nå den döda människan på hennes väg in i andevärlden."

Goethe – forskare

Efter studenten började den 18-årige Rudolf Steiner studera vid Tekniska högskolan i Wien. Men han läste också filosofi. Han bodde några mil utanför stan. På tåget lärde han känna en "originell örtsamlare", som han kunde samtala med om sina andliga upplevelser. Örtsamlaren kunde göra samma ockulta iakttagelser som Steiner.

"Anden och naturen stod framför min själ i absolut kontrast till varandra. För mig existerade en värld av andliga väsen. Att jaget som själv är ande, lever i en värld av andar var för mig någonting som jag kunde iakttaga." (Steiner)

Inom Wiens akademiska kretsar fick Rudolf Steiner snart kontakt med andra personer, som kunde leda honom vidare på den översinnliga vägen. En av dem var professor Karl Schröer, en mycket hängiven Goethe-lärjunge. Inom kort hade Steiner smittats av sin lärares stora entusiasm.

Johann Wolfgang Goethe, 1749 – 1839, är mest känd som författare. Men han sysslade också med naturvetande: mineralogi, optik, anatomi och botanik. Som statsman i Weimar skötte han också finanserna, vägväsendet, bergshanteringen och krigsmakten. Goethe var alltså mångsysslare. Det

Kulturhuset i Ytterjärna. Enligt antroposoferna ska platsen vara ett konferensställe för hela människan – kropp, själ och ande. Alla sinnen ska få inspiration.

Foto: Thommy Jacobsson

kan vara intressant att jämföra Goethe med svensken Emanuel Swedenborg, som också ägnade sig åt liknande uppgifter och liksom Goethe trodde på en osynlig andevärld. (Se MR nr 5 – 93)

Under studieåren i Wien fördjupade Steiner sig så mycket han kunde i såväl de naturvetenskapliga ämnena som i de filosofiska studierna. Men han stötte naturligtvis på problem. Goethes och hans egna erfarenheter av andevärlden och den ensidigt materialistiska uppfattningen inom naturvetenskapen och filosofin gick inte ihop.

Steiner hävdade att varje människa kunde skaffa sig ett högre medvetande, som man kunde betrakta den osynliga andevärlden med. Och för att finna en gemensam punkt för det fysiska och det andliga beslöt han att noggrant studera Goethes naturvetenskapliga uppsatser.

Efter det att Steiner avlagt doktors-examen arbetade han i sju år med Goethes verk. De gjorde så starkt intryck på honom att han längre fram vid sitt centrum Goetheanum i Dornach i Schweiz lät uppföra ett monument över Goethe. Man kan inte förstå livet annat än efter de andliga och fysiska linjer som Goethe dragit upp i sin lära. Det hävdade Steiner bestämt. Och 1886 gav han ut en bok om "Goethes kunskapsteori". Goethes naturuppfattning är viktig även för vår tids antroposofer.

Läkepedagogen

1884 inträffade en annan viktig händelse i Rudolf Steiners liv. Det är den händelsen som ger förklaringen till varför och det sätt på vilket antroposoferna arbetar med utvecklingsstörda människor i sina läkepedagogiska behandlingshem.

Steiner tog plats som informator i

en judisk familj. Hittills hade han levt ett ganska ensamt liv. Nu fick han uppleva ett kultiverat hemliv och för första gången vara med om nöjen och lekar tillsammans med yngre ungdomar.

Hans viktigaste uppgift som informator var att ta hand om det yngsta barnet i familjen, en efterbliven pojke som knappt kunde läsa och skriva. Under sina skolar hade Steiner gett privatlektioner i olika ämnen, så han hade tillägnat sig en pedagogisk erfarenhet som nu kom till användning. Steiner menade att den utvecklingsstörde pojken skulle kunna utvecklas intellektuellt om hans sjäsliv kunde väckas ur sin slöhet och bristande kontakt med de fysiska uttrycksmedlen. Och det lyckades Steiner med.

A P Shepherd kommenterar detta i sin bok *En forskare på nya vägar*:

"Här hade Steiner ett tillfälle att praktiskt tillämpa teorin om möjligheten att metamorfosera den fysiska organismen genom andlig aktivitet. Han förstod att nå en djup sjäslig kontakt med sin nye elev och därigenom lyckades han så småningom övervinna dennes bristande sjäsliga vakenhet. På två år hade pojken hunnit igenom den förberedande undervisningen och lyckades komma in i ett läroverk, och Steiner hann leda hans studier hela vägen genom läroverket innan han lämnade Wien. Senare hade Steiner glädjen att uppleva att hans elev lyckades avlägga läkarexamen. Denna erfarenhet skapade ett starkt band mellan Steiner och gossens mor, hos vilken han fann en sympati som han aldrig tidigare mött. Den lade också grunden till två viktiga sidor av hans verksamhet: hans nya uppslag inom pedagogiken och hans helt självständiga metod för behandling av sjäsligt abnorma barn."

Det är alltså Rudolf Steiners idéer antroposoferna arbetar efter i sina lä-

kepedagogiska institut. Nu vill jag inte påstå att de når samma goda resultat som Steiner.

Sociala frågor

En kort tid arbetade Steiner som redaktör för Deutsche Wochenschrift. Det ledde till att han började intressera sig för Marx och Engels. I en artikel skrev Steiner att det fyllde honom med oro att se hur de två strävade efter att lösa samhällets problem med enbart materialistiska lösningar. Han framhöll att marxismen skulle misslyckas därför att den saknade förståelse för andliga ting. Troligen var det vid den här tiden som Steiner började dra upp linjerna för sin sociala tregreningslära. Med tiden lade han fram ett fullkomligt nytt förslag till lösning av de sociala och politiska problemen. Hans bok *Kärnpunkterna i den sociala frågan* publicerades i april 1919. Men Steiners åsikter mötte motstånd hos både kommunister och reaktionärer.

Mer och mer började Rudolf Steiner luta åt den åsikten att det i den västerländska kulturen finns andliga makter, som gör allt för att lura människan bort från hennes andliga bestämelse. Marx och Engels politiska uppfattningar kom alltså från en ond andevärld, menade han.

"Frihetens filosofi"

Omkring 1890 fick Steiner erbjudande att ta hand om Goethe-arkivet i Weimar. Avsikten var att ge ut en ny upplaga av Goethes verk, belyst genom noggranna studier av de opublicerade manuskripten.

Vid arbetet upptäckte han att Goethes anteckningar stödde hans egna teorier om det andliga. Både Goethe och Steiner hävdade att människan måste utveckla ett medialt skådande för att kunna iakttä vad som skedde i den andliga världen. Vägen till denna medialitet – som kallades översinnligt skådande – gick genom meditation och genom att sträva efter en hög och fin moralisk livssyn. Också dagens antroposofier ägnar sig åt att nå det här översinnliga skådanget.

1884 gav Steiner ut *Frihetens filosofi*, en viktig bok för alla Steiner-troende. Genom den ville han visa att en koncentrerad och medveten träning av tanke och samvete leder till andlig frihet. Genom meditationen skaffar man sig en ny kunskap om tillvaron.

"Denna nya kunskap uppstod inte ur något inträngande logiskt tänkande. Tvärtom, under den meditation genom vilken man nådde fram till den måste all verksamhet hos både kropp och själ bringas till stillhet. Det var som att sitta tyst inför sinnevärldens fakta, tills andens ögon öppnades för deras hemligheter." (Shepherd)

Men det visade sig att meditationen inte var ofarlig. Steiner berättar att han under sina ockulta övningar konfronterades med en fientlig andevärld. Och den kunde han övervinna endast om han själv utsatte sig för den – trodde han.

För att rädda sig undan de onda andarna började Steiner studera kristendom. Men han gjorde det på sitt sätt. Han skriver: "Under denna provningstid lyckades jag komma vidare bara om jag i andlig åskådning ställde framför mig själv kristendomens utveckling. Efter de svåra själsstrider som provningstiden hade drivit mig in i måste jag fördjupa mig i kristendomen och i den värld där det andliga talar om den."

Vid samma tid som Steiner gav den här bekännelsen, skrev han kritiska artiklar om kristendomen. Han menade att kyrkan inte hade förstått kristendomens sanna natur, därför att den betraktade den andliga världen som någonting "hinsides" och "tillkommande" i förhållande till den fysiska tillvaron. För Steiner var det andliga något som genomtränger det fysiska.

*Antroposofins upphovsman,
Rudolf Steiner, 1861-1925*

"Golgata – mysteriet"

Istället för att bli pånyttfödd enligt Jesus egen undervisning började Steiner alltså att meditera över "det stora Golgata-mysteriet, Jesu Kristi lidande, död och uppståndelse". Han skriver: "Att andligen ha stått inför mysteriet på Golgata, det var den innerligaste, allvarligaste högtid för kunskapen och blev det för min själsutveckling avgörande."

Trots att Steiner använde många kristna begrepp är hans andelära mycket långt ifrån den bibliska kristendomen. Jesus är för honom – och hans anhängare – inte Guds son utan en vanlig människa. Steiner menade att "Kristusväsendet" inkarnerade i människan Jesus vid dopet i floden Jordan. Dessutom hävdade han att "Kristus" var solguden själv. Så vid dopet tog den store solanden sin bo-

ning i en människa, som tidigare vid ett flertal tillfällen bott på jorden och då utvecklat höga moraliska egenskaper. "Kristusväsendet" kunde nämligen inkarnera endast i en moraliskt och andligt högtstående personlighet.

I sin bok *Hälsa till varje pris* konstaterar den kristne läkaren Samuel Pfeiffer: "Tron på Kristus finner man enligt Steiner inte genom en enkel överlåtelsebön utan genom en speciell meditationsform, genom vilken antroposofernas övernaturliga iakttagelseförmåga skall utvecklas."

Snart började Rudolf Steiner bli känd som föredragshållare. Han hade ett brett kunskapsområde. Bland annat inbjöds han att föreläsa i historia vid Berlins arbetarinstitut. Trots att skolan stod på marxistisk grund fick Steiner frihet att undervisa efter sin egen syn på historien och människans utveckling. Hans föreläsningar blev populära. Men till slut upptäckte ledningen att undervisningen stred mot den marxistiska materialismen. Man såg till att bli av med Steiner med orden: – Vi önskar inte frihet inom arbetarrörelsen. Vi önskar rationellt tvång.

Vid sekelskiftet började Steiner också att föreläsa om andliga ting inför teosofiskt intresserade människor. Teosoferna står för en österländsk mysticism med ockulta inslag. (Se MR 1-2 94) Och när en tysk sektion av Teosofiska Samfundet bildades 1902 blev Steiner dess nye ordförande. Hans rykte som föreläsare spred sig. Nya teosofiska grupper bildades i Tyskland. Och Steiner inbjöds även till många andra europeiska länder som föreläsare.

Västerländsk ockultism

Snart började åsikterna gå isär. Skillnaden mellan teosofernas österländska lära och den västerländska ockultismen gjorde sig gällande. Steiner anslöt sig till den gamla västerländska mysteriekulten som uppstått under antiken och som sedan utvecklats genom Rosencreutz-rörelsen under 1300-talet. Visserligen kände han till den indiska mystiken, men förkastade den som olämplig för västerlänningar. Det var Rosencreutzarnas hemliga läror man skulle ta till sig och utbilda, menade Steiner. Det hade han själv gjort.

Skillnaden mellan den indiska mystiken och den västerländska ockultismen låg i deras olika uppfattningar om den fysiska världen. Steiner var naturvetare, och menade att det moderna andemedvetandet skulle ha förbindelse med naturvetenskapen. Det var två olika sidor av samma verklighet.

En annan motsättning mellan Steiner och de teosofiska ledarna var hans syn på kristendomen och dess förhål-

lande till andra religioner. Steiner hävdade: Kristi uppträdande på jorden var en gudomlig gärning. Den var uppfyllelsen av de gamla religionernas oklara förutsägelser om "frälsning". Man påpekade för Steiner att hans uppfattning måste verka sårande på de österländska teosoferna. Men Steiner hävdade att detta var en fråga om andlig sanning. Av lämplighetsskäl tillät den inte några kompromisser.

Antroposofiska sällskapet

1910 kom brytningen med Teosofiska Samfundet. Dess dåvarande president, Annie Besant, förkunnade plötsligt att "Kristus" (eller "Maitreya") – en sorts nyandlig världsfrälsare – hade återfötts som den indiske pojken Krishnamurti. En teosofisk orden bildades för att propagera för den åsikten. Offentligt förklarade Rudolf Steiner att han tog avstånd från Besants åsikt att "Kristus" kommit tillbaka på det här sättet.

I slutet av 1912 höll Steiner och andra ett möte för att bilda en oberoende gren inom Teosofiska Samfundet. Och då förklarades det att man tog avstånd från all österländsk mysticism och istället höll sig till en västerländsk typ av ockultism. Svaret kom blixtnabbt. I januari 1913 skrev Annie Besant och meddelade att Rudolf Steiner inte längre erkändes som ledare för den tyska sektionen av Teosofiska Samfundet.

Ett par dagar senare bildade Rudolf Steiner Antroposofiska sällskapet. En ny ockult rörelse hade fötts i Europa. Men även i den rörelsen blev "karmalagen" och "reinkarnationen" viktiga lärosatser.

Rudolf Steiner avled 1925. Året före hade han grundat en ny sorts ockult klass, där han tränat en inre krets av medlemmar, så att de och sällskapet skulle kunna nå fram till en högre andlig kunskap.

Genom meditation kan människor nå fram till högre andlig kunskap om t.ex. kristendomen, hävdade Rudolf Steiner. Det stämmer inte med Bibelns lära. Bibeln – som är Guds Ord – och Jesus Kristus – som är Guds Son – visar på en annan väg: *man når Gud endast genom tro.*

Tro på att Jesus är Herren. Då blir man frälst, dvs andligt pånyttfödd. I och med frälsningen får man andlig insikt i de eviga frågorna, för man kan nu se och uppleva Guds Rike.

Meditation kan inte rädda människor från de onda makterna. Men överlåtelse till Jesus Kristus räddar och frälser människan.

Frälsning är porten till Guds Rike.

fortsättning nästa nr.

Helt nyligen fick jag ett prospekt på en omfattande och mycket imponerande verksamhet med många förgreningar till skilda områden. Ett stort och mäktigt träd, med kraftig stam och många grenar och friskt grönskande blad, gav åskådlighet åt presentationen, men det var något som inte stämde. Församlingen var en gren bland alla andra grenar som inte var individer. De många grenarna var olika institutioner och verksamhetsorgan och inte enskilda individer.

Församlingen var egentligen underställd en stiftelse, och sidofälld med andra framgångsrika verksamhetsgrenar för utbildning, mission och gudstjänstliv. Troligen är detta en lätthanterlig och effektiv verksamhetsapparat, efter amerikanskt mönster, ett företag med koncernstruktur. Men om man har det minsta anspråk på att forma gemenskapen utifrån en biblisk mönsterbild, då är ju allt förfelat och förfuskat i en vrånbild. Det kanske blir lättare att förstå, om man ersätter den i och för sig bibliska förebilden trädet med en annan, lika biblisk, nämligen kroppen.

Om lemmarna blir verksamhetsorgan och inte individer, och församlingen blir en lem på stiftelseskroppen, då är ju vrånbilden fullständig och kroppen har givits ett annat utseende; ett annat huvud och ett annat uppdrag än det vi kan utläsa av Nya testamentet. En sådan institution reducerar kroppens lemmar, det konungsliga prästerskapet till korporationens medlemmar; vars huvudsakliga funktion är att finansiera olika projekt de verkliga ägarna lanserar. Så ser naturligtvis inte mönsterbilden för den levande Gudens församling ut. Detta är ju ingen biblisk församlingslära på villospår, utan fastmer ett familjägt företag med modern och korrekt reklam – och affärsorienterat föreningsliv, exponerat som Livets Ord.

Arne Imsen.

I över tre årtionden har maranatafolket i detta land förvägrats få betalda mötesannonser införda i den kristna rikstidningen Dagen. Den tidning som ger sig ut för att vara den genuina väckelsekristendomens språkrör.

Så, helt plötsligt, utan någon förklaring eller annat tillrättaläggande, så gäller inte bojkotten längre. Fredagen den 24 juni 1994, på själva midsommarafton, syns det som om tidningen ändrat policy. Vad har skett? En tillbakablick och sammanfattning har sina poänger. Att maranataförsamlingen nu helt plötsligt blivit en accepterad annonsör, är på sitt sätt ett tecken som förvisso inte är enbart positivt. Sedan tidningen i allt större utsträckning okritiskt öppnat sina spalter för profana och religiösa aktiviteter, kan man för skams skull inte framhärda med sin mångåriga annonsbojkott, inriktad mot maranatafolket och dess verksamhet.

Splitringsrörelse, kritik mot pingströrelsen och dess ledare, risk för att våra annonser skulle innehålla sådant som ägaren skulle finna fränstötande och förargelseväckande, samt att våra alster från litteratur – och mediaverksamhet skulle spridas till tidningens läsekrets, har varit de vanliga argumenten för den trettioåriga diskrimineringen. Nu har tiden hunnit ifatt Dagens redaktion. Alla kan konstatera att den förment ondskefulla kritik som vi har formulerat och artikulerat, har smugit sig fram och blivit allt vanligare. Det har visat sig att utvecklingens egen gång givit full evidens åt det sakliga underlaget för våra påståenden. Sedan pingströrelsens store ledare gått bort, har det blivit opportunt att säga det som borde ha sagts då han levde.

Arne Imsen

Måndagen den 27 juni kunde Dagens Nyheter rapportera att den homosexuella rörelsen är på stor offensiv. 750.000 homosexuella från hela världen tågade längs Första Avenyn i New York under söndagen. Med en flagga i regnbågens färger, lång som en engelsk mil, dvs 1609 meter. New Age-rörelsen använder gärna regnbågen och dess färger. Nu gör också den homosexuella rörelsen det. Och det är bekant att vissa New Age-grupper propagerar för homosexualitet. I den stora homofilmarschen deltog New Yorks borgmästare. Han berömde både den homosexuella rörelsen och New Yorks myndigheter för den välordnade demonstrationen på den trafikfärdiga gatan.

Sanningen är, att de homosexuella myndigheterna att ge sitt tillstånd för demonstrationståget att ta sig fram på Första Avenyn. Från första början ville inte polisen låta demonstranterna tåga på den gatan, på grund av det trafikchaos som skulle bli följden. Men då förklarade de homosexuella, att de skulle marschera där ändå. Indirekt hotade de också att gå i närmkamp med polisen, om de inte fick sin vilja igenom.

Eftersom den amerikanska polisen av erfarenhet vet hur aggressiva och farliga de homosexuella kan bli, ansåg den att det var lugnast att låta dem marschera var de ville. Bättre det, än en stad i kaos, tyckte tydligen New Yorks myndigheter.

AB

I Hemmets Vän den 16/6 läser vi om att en ny ekumenisk tidskrift skall se dagens ljus (om den nu klarar av ljuset...) i höst.

Pilgrimen (!!!) skall den heta. Nåja, även Ludwig Jönsson, Horkyrkans pastor primarius, skrev en bok betitlad "Pilgrim i välfärden..."

I Pilgrimen skall såväl svenskkyrkliga som frikyrkliga, ortodoxa (!) och katolska (!) skribenter beredas spaltutrymme.

Frimuraren Martin Lönnebo och taizémeditatören Peter Halldorf märks bland skribenterna och initiativtagarna.

LG

Redan på 30-talet profeterade broder William Branham att en dag skall USA komma att styras av en kvinna.

I sitt nyhetsbrev "Flashpoint", hävdar den amerikanske förkunnaren, broder Texe Marrs, att så är fallet. Marrs menar nämligen, att det i praktiken är president Bill Clintons hustru, Hillary Clinton, som styr USA!

Inte undra på, för resten, när inte ens Guds församling kan hålla sig till originalritningarna. Församlingen Betesda i Vetlanda är ett exempel på en församling som menar sig vara väckelsekristen, men vars pastor heter FRIDEBORG!

LG

I församlingen Koinonia i Gävle diskuterar man huruvida man skall ansluta sig till Örebromissionen eller ej. Man menar att om man ansluter sig till ÖM, tvättar man bort den sektstämpel Koinonia fått i Gävle (framför allt med avseende på myndigheternas inställning då församlingen söker bidrag, osv.) Dessutom skulle det tydligen vara ekonomiskt fördelaktigt.

Koinonia kommer dock, även om man ansluter sig till Örebromissionen, att förbli en "fri" församling. Samma diskussion förs tydligen inom fler fria församlingar. Josuaförsamlingen i Gamleby är ett exempel på en församling som anslutit sig till ÖM, men som ändå menar sig vara "fri". Själv får jag inte ekvationen att gå ihop.

Antingen står man innanför lägret eller också utanför (Hebr. 13:13) Idag, då de etablerade frikyrkosamfundens intensivflirtar med den vatikanska skökoanden, är det viktigare än någonsin för Guds folk att stå UTANFÖR lägret. Själv föredrar jag att göra det.

Larz Gustafsson

Att Gud har en uppgift för var och en är Margareta ett levande exempel på. På grund av en medfödd höftskada, kan hon inte gå utan gästol, och detta har naturligtvis på många vis präglat hennes liv. Men när hon blev frälst och upplevde Jesu kärlek, fick hon livsglädjen tillbaka. Och med en uppfinningsrikedom som endast Jesu kärlek kan ge, har hon blivit en oumbärlig hjälp vid symaskinen, och med sina handarbeten. Och med sin inspirerande glädje i gemenskapen!

För tjugo år sedan blev jag frälst. Jag var trött på livet, och beredde mig på att begå självmord. Jag tyckte att mitt liv inte hade något värde. Mina kompisar var ute på dans och annat som jag på grund av mitt handikapp inte kunde vara med på.

När jag blev frälst, fick mitt liv ett annat värde. Jag fick glädjen tillbaka, och kunde då stämma in i sången "Min Jesus lever, därför vill jag leva."

För arton år sedan flyttade jag in i en lägenhet i Solberga utanför Stockholm. För första gången kom jag till ett möte hos Maranata som hade tält-

DÄRFÖR

möten på Norra Latins skolgård. Maranata, som då höll till på Gamla Bro, kom att bli mitt andliga hem under cirka två år. Därefter gifte jag mig med en man som inte var frälst. Han var alkoholist, och dessutom handikappad. Han förbjöd mig att gå på möte – i synnerhet hos Maranata. Jag gick sedermera med i Södermalmskyrkan, men det var ofta stridigheter när jag skulle gå på något möte eller läste i bibeln och bad till Gud. Det var kämpiga år, särskilt de två sista åren av vårt äktenskap, då min man blev mera beroende av mig på grund av sitt handikapp. På slutet fick jag vaka nästan dygnet runt, förutom när han kom in på växelvärd i Skennarvikens servicehus. Då var han två veckor där och

Larz Gustafsson:

UTANFÖR Mer aktuellt

Det verkar som om Guds Ande inte ställer upp på våra religiösa idéer och vårt självvalda gudstjänstväsende. När väckelsefolket organiserar sig i samfund, letar sig strömfåran andra vägar; vid sidan av, utanför, bortom...

Så har det alltid varit, vare sig folk har ställt upp eller ej. Herren krusar ingen. Är det så att galoscherna inte passar, så går Han oss förbi.

Ingenstans i den första församlingens historia kan vi läsa om någon form av samfundsbildning, något ordinerat och statligt avlönat prästerskap, tionde, slipstväng eller ungdomskonferenser eller andra väsensfrämmande tillsatser som vi med vårt religiösa fikonklövstänkande kommit dragande med genom åren.

Många säger: "Men nu gör Gud nå-

got nytt..." Nonsens! Han går de vägar Han fordom gått, och gör bara det som står i Bibeln. Anledningen till att vi upplever det Gud gör som något nytt, är i så fall att vi fjärrmat oss från de urkristna kraftkällorna och de bibliska idealen. "Icke utöver vad skrivet är", mina vänner!

Om vi själva hittar på något som vi med vårt köttsliga, religiösa sinne tänkt ut, och sedan menar att det är Herren som gör något nytt ibland oss, så bedrar vi oss själva. Frågan är om det inte är det religiösa självbedrägeriet som är det mest riskabla och försåtliga.

Paulus oroade sig för att korinterna skulle lockas bort från den uppriktiga troheten mot Kristus. I grundtexten står det "enkelheten i evangelium".

Min Jesus lever VILL JAG LEVA!

två veckor hemma. Detta pågick under ett halvår. Han dog för fyra månader sedan. Jag har tänkt mycket på ordet frihet. Det var många som sa till mig att jag nu skulle njuta av min frihet. Till att börja med var det skönt att ha så mycket tid över. Då väcktes till liv en längtan att få tjäna Gud.

På pingstaftonens kväll bad jag till Gud att han skulle ta hand om min tid och mitt liv. Annandag pingst vaknade jag klockan fem på morgonen, och hörde en röst säga till mig att jag skulle åka till Bällstavägen 100, där Maranataförsamlingen har sitt missionscenter. Tre gånger hörde jag rösten upprepa maningen. Jag gick upp, drack kaffe och rökte mellan gångerna jag hörde rösten. Sedan åkte jag till Marana-

ta. Jag kan ej tvivla på att det var Guds ledning att jag skulle komma till mina syskon på Bällsta Missionscenter. Allting stämde. Den första jag träffade var Gertrud Karlsson. Vi satte oss ned och pratade över en kopp kaffe. Bland annat sa hon att jag kunde komma ut och arbeta tillsammans med syskonen här.

För att inte tala om hur det var på förmiddagsmötet! Robin Widén ledde mötet. Jag satt och önskade sånger, tyst inför Gud, och allihop blev föreslagna och sjöngs! Bland andra "Min Jesus lever, därför vill jag leva". Middagsmaten var också min älsklingsrätt: Kålpudding! Jag stannade kvar också på kvällsmötet, och är förvissad om att det var Guds ledning och kal-

lelse att jag kom tillbaka till församlingen

I skrivande stund är det drygt två veckor sedan jag rökte. Då var jag uppe i fyrtio cigaretter om dagen. Under ett bibelstudium tog Arne Imsen bland annat upp det där med rök, och jag ställdes mot väggen av Guds Ord. Arne sa att jag skulle kunna bli fri från rökbegäret med Guds hjälp. Då fick jag mig en tankeställare. Tror jag verkligen på det som står i Hebr. 13:8, att "Jesus Kristus är densamme i går och i dag så ock i evighet", då är det möjligt! Arne Imsen lade sin hand på mig och bad att jag skulle bli fri från detta gift.

Många Maranatahälsningar från er syster i Herren!

LÄGRET- än någonsin!!!

Vi människor har svårt att stå ut med det enkla. Om det hela blir alltför enkelt, får vi ingenting att berömma oss av. Pompöst och volymiöst skall det vara. Svindyra orglar, kandelabrar, mässhakar, rikt utsmyckade och ornamenterade katedraler, osv. Vi berömmar oss av UTVÄRTES ting!

Och så måste vi ju ORGANISERA oss! ORDNUNG ÜBER ALLES! Underordna dig Uppsala!!! En predikant sade, att när man börjar predika om ordning och disciplin, så är det ett tecken på att smörjelsen redan vikit. Om Guds Ande är å färde och får komma till, så behöver man inte predika om sådana saker, ty Gud är ju icke oordningens Gud, utan fridens. Egna påhitt kan inte kompensera andefattigdomen!

Vi funderar över hur vi skall vinna världen, och så hittar vi på en massa metoder och kallar dem för "nya, djärva grepp". Ibland undrar man om svensk kristenhet över huvud taget tror på att evangelium verkligen är Guds kraft till frälsning.

Skall man verkligen behöva framställa evangeliet med hjälp av drama? Om man har torgmöte är det väl bättre att låta någon broder eller syster som upplevt ett konkret ingripande av Gud i sin vardag få komma till tals.

Jag tror att världen skrattar åt våra amatörmässiga pajaskonster. Vi dum- och omyndigförklarar dem och reducerar dem till figurer med lekskolebarns intellektuella kapacitet! Som om de inte skulle förstå om vi talar fritt ur hjärtat och i linje med Ordet.

I Laodicea var det så, att Jesus stod UTANFÖR kyrkporten och bankade på. Det fanns ingen plats för Honom bland alla programpunkterna; kyrkoårets texter, knyppelaftnarna, pingstturneringarna, etc, etc.

Man kan ju bedriva sin lilla verksamhet och tycka att man är väldigt duktig, men frågan är:

–Blir människor frälsta? Svaret är NEJ. Vad den sekulariserade nutidsmänniskan längtar efter, är andliga realiteter, inte kafferep och lotterier. Vill man ha sådant, kan man åka till "Locket".

Om församlingen skall vara en stad på berget, måste den utgöra ett trovärdigt alternativ till ockultister och rockklubbar. Släpper vi in ockultismen och rockmusiken i församlingen, så mister saltet givetvis sin sälta, och främmande eld har antänts.

Samfundsväsendets uppkomst har banat vägen för ett tilltagande förvärldsligande, och det är just detta som den av Vatikanen utsända eumeniska skökoanden vill åstadkomma: En livlös, institutionaliserad och oförarglig religiös polityt, med destination Rom och den globala enhets"kyrka", som skall ge Antikrists vilddjursvälde religiös sanktion.

Vi måste stå utanför, vid sidan av, bortom...

Liknelsevis undervisar Jesus om hur den senapskornslänkande tron befaller blocket att häva sig upp och kasta sig i havet. Det är Guds resurser och metod. Den volymiösa och förstenede bergmassan lyfts och fördrivs av det mikropskopiska senapskornet, det minsta av alla korn. Den arma människans jättelika maktblock förstår inte ens lyfta ett senapskorn. Alla hennes försök att kommendera fram en annan och bättre värld har kollapsat tiderna igenom, därför att de har saknat livsduglighet och kraft i kampen mot mänsklighetens verkliga fiender. Kristen politik existerar icke. Det är en omöjlighet.

Alla bevis om motsatsen har helt felaktiga premisser och landar i samma maktspel som alla övriga partier i maktparaten. Kristus är odelbar, och sönderfaller inte i religiösa, kulturella, politiska, ekonomiska, filosofiska eller ockulta kategorier och gemenskapsformer för samhällsnytta. Beräkande marknadsförare och deras beskäftiga rådgivare står alltid redo att med falskdeklarerad moralisk solvens rycka åt sig publikt och kommersiellt gångbara sektorer för exponering och exploatering i en värld där man taxerar människovärdet som produktionsfaktor.

Det sanna människovärdet har Gud fastställt. Det kan förtrampas, men aldrig revalveras utan korset och dess kraft. Det är ett axiom att all skuld måste betalas. Syndaskulden likvideras genom Jesu Kristi blod. Allt talar för att den svaghet Gud demonstrerar i korset och genom korsets predikan proklamerar, är helt otänkbar i världens alla människocentrerade, profana och religiösa maktsentra. Det är därför falsk varudeklaration att åberopa kristna ingredienser i sitt blasfemiska partinamn, opportunistiskt nyanserat för partinyttan. Inte ens då fariseismen och materialismen legitimerar sig genom att kopplas samman med asketism, idealism och humanism, blir den kristen. Människan måste medvetandegöras om sin faktiska situation för att kunna rädda sig själv, sin miljö och sitt sociala liv.

Människan är inbilsk, och vill ge vetenskaplig trovärdighet åt myten om sin godhet och duglighet, och kristna politiker går, helt utan verklighetsförankring i borgen för att kristen etik och kristna värderingar räcker för att skapa ett gott, humant och trivsamt samhälle, fastän aposteln kungör att världen förgås. För sådana bragder erfordras inte personlig tro, omvändelse eller ny födelse, förkunnar lögnpredi-

kanterna. Deras garantier är emellertid helt värdelösa, eftersom de saknar tacksning. Det är kvalificerad förförelse att rycka någon del av Kristi lära från hans person, och låsas som om sådana fragment för politisk verksamhet skulle ha någon auktorisation i Nya Testamentet. De som lanserar sådana idéer är diletanter och charlataner. Människan är ond. Det är detta hon måste överbevisas om. Utan denna kunskap om sig själv är hon förlorad. Det är ett svek att förtiga detta, och ge sken av att hennes situation på något sätt skulle förändras eller förbättras om hon tillförsäkras en bekymmersfri existens för och under sitt jordeliv.

Överheten har fått sitt förordnande för sina avgränsade och tidsbestämda funktioner av Gud, och kommer att kallas till en slutlig revision för hur den har förvaltat sitt gudagivna mandat för att pröva om ansvarsfrihet kan beviljas. Detta kommer att ske med eller utan influenser från kristendomen.

Så länge den kristna församlingen finns på jorden i tiden, så kommer församlingen att rida spärr mot alla vilddjurskrafter, i kraft av sin blotta närvaro, och genom den helige Andes inneboende. Församlingen behöver inga politiska mandat eller taburetter för att vara salt och ljus. Guds församling är sanningens grundfäste och stödjelpelare, får vi veta av aposteln Paulus.

Detta konstateras klart och kategoriskt i de heliga Skrifterna, och det är detta den kristna församlingen med myndighet skall förkunna och förkroppsliga, med profetisk insikt och klarhet.

Men det finns definitivt inga rekommendationer eller befallningar för den kristna församlingen att gå in i rollen som folkvald, eller på annat sätt delegerad makttutövare i politiska institutioner eller statliga organ i tiden.

Den kristna församlingen är helt okänd för världen, och står helt utanför alla tribuner, tribunaler, scener och andra maktkonstellationer i världen. Det är endast då den kristna församlingen vet och behåller sin plats utanför alla härskarlystna och förljugna läger, som församlingen kan bevara sin egenart och integritet, och vara den andliga maktfaktor församlingen med sina konungliga fullmakter och hemliga vapen har bemyndigats att vara med sitt gudomliga nasirat.

Då nasiren Simson avslöjat sin gudomliga hemlighet för den nyfikna skökan som låg i hans famn och hans flätor, det synliga uttrycket för hans nasirat, var avklippta, då upptäckte han omedelbart att synen, friheten och kraften hade försvunnit från hans liv, och han fördes, till sina fienders stora förnöjelse, bort av en yngling.

Jesus uttrycker samma sak så här: Om saltet förlorar sin salta, då duger det till intet annat än att kastas ut och trampas ned av hedningarna. Det är avfallets koriféer som ersatt det sanna evangeliets salt med sockersöt etik, till åtlöje för hedningarna.

Det är detta som är laglöshetens hemlighet. Det följer nämligen sina verkliga planer och avsikter genom en allomfattande kärlek, där endast Sanningen hatas och bekämpas. Då Sanningen har blivit hemlös, strömmar laglöshetens ande och kärlek in i tomrummet den lämnar efter sig, och villfarelsens makt gör att laglöshetens exponenter och offer i sitt självbedrägeri sätter tro till lögnen. Det är i denna omvandlings- och avfallsprocess antikristliga, politiska rörelser med kristna initialer, formeras till korståg på satans tillskyndelse. Denna samhällsbevarande uppmarsch mot ateism, mot omoral, mot brottslighet, mot familjeupplösning och till försvar för människovärdet, mellanfolkligt samförstånd, kristna värderingar och kristen etik. Laglöshetens hemlighet är redan verksam, säger aposteln. Laglöshetens människa, fördärvets man skall träda fram. Vad är det då som markant kännetecknar denna fördärvets man? Han upphäver sig, sätter sig över allt vad heligt är. Fädernas Gud, fädernas skrifter, fädernas tro, fädernas liv. Lyssna på det ständigt återkommande föraktfulla talet om fädernas sektarism, fanatism, fundamentalism, trångsynthet, isolationism, och se med vilken självklarhet, stolt, självgodhet och självtillräcklighet man tar säte i Guds tempel, och föregiver sig vara något gudomligt, progressivt och samhällsgagneligt.

Denna fientliga infiltration har alltid haft en lika nedbrytande och hämmande effekt på den kristna församlingens andliga kvalitet och vitalitet. Genom att glida bort från sitt eget ursprung och centrum, har helt perifera projekt och intressen tagit över, om man måste söka förebilderna i ett annat evangelium, i en annan ande och hos en annan Kristus än fäderna trodde på, förkunnade, praktiserade och levde för.

Denna ledare ingår i Arne Imsens nya bok, som just nu håller på att färdigskrivas.

Bokens titel är "Maranata – du vår Herre kom",

med kapitelrubrikerna:

Maranata-väckelsen,

Maranata-vittnet,

Maranata-folket,

Maranata-sången,

Maranata-gemenskapen

Maranata-budskapet.

Det ska sägas i...

KLAR SPRÅK!

av ARNE IMSEN

Nedanstående appell framfördes av Arne Imsen i Riksradios P1 i programmet Klarspråk den 1 juni i år. Den kom att starta en debatt om Svenska kyrkan som fortfarande pågår. Vi vill även att MidnattsRopets läsare ska få del av denna mycket angelägna och allvarliga uppgörelse med den gamla hedendomen i ny dräkt...

Apropå demonutdrivningen i Varberg: Tre personer har i dagarna åtalats i Varbergs tingsrätt för olaga tvång och olaga frihetsberövande i samband med försök till demonutdrivning. Bra!

Offret för denna våldsamma exorcism var en sjuttonårig pojke. I stökiga seanser med dans och hallelujarop från extatiska mötesdeltagare, blev han, enligt mediareferaten, slagpåse, för att driva djävulen ur hans mörbulade kropp. Hemskt!

Några dagar innan rättegången i Varberg, en vacker försommarsöndag, visades i TV2 en direktsänd högmässa från en friluftsgudstjänst i Lerum; vackert, högtidligt och stämningsfullt i ett underbart, grönskande sommarlandskap. Friluftstemplet var inbjudande och arrangemanget påfallande mjukt, folkligt och avklarat på mindre än 45 minuter av programtablåns sändningstimme.

I högmässan förekom barndop. I Faderns, Sonens och den helige Andes namn garanterade officianten spädbarnet syndernas förlåtelse, barnskap hos Gud och medlemsskap i Kristi kyrka. Allt i enlighet med kyrkans ritual.

Med tre handösningar av vatten från dopfunten på babyens huvud, med korstecken på dess panna, mun

och hjärta, samt med djävulsutdrivning, utan fysisk tortyr, förklarades den späda varelsen genom prästens, fadderns och de aningslösa föräldrarnas försorg vara pånyttfödd medborgare i Guds rike. Varför inte salt och olja; nödvändiga ingredienser för denna frälsningsrit på den gamla, goda tiden?

Akten är avskyvärd och den stillsamma djävulsutdrivningen blasfemisk. Det blir om möjligt etter värre då den, som här, får sin sanktion och auktorisation av staten genom av staten ordinerade gudsmän med beföringringgång och lönegradsplacering för uppdraget.

Sist och slutligen måste det väl finnas en himmelsk domstol, som kan och måste döma den form av avancerat olaga tvång och olaga frihetsberövande i Guds namn, som prästen, faddern och de aningslösa föräldrarna gör sig skyldiga till. År efter år drabbas de oskyldiga barnen av denna helt obibliska hantering av en förment kristen dogm i den institution som en socialistisk kyrkominister på sin tid utkorade till "statens serviceorgan för rikets religiösa angelägenheter".

Utan dopkandidatens vilja och medverkan, åberopande den förekommande nåden, utför statens präster-

skap med sina riter och besvärjelser ständiga övergrepp som i överförd mening måste betraktas såsom en incestoid handling mot en religiös oskuld, spädbarnet. Andlig våldtäkt....

Detta är inte kristendom, utan kristnad hedendom i prästerligt ornat; i statens privilegierade och mästerligt utsmyckade avgudatempel. Med ålderns rätt pågår denna kollektivanslutning till svenska kyrkan fortfarande i varje vrå av detta upplysta och pluralistiska land. Legalt, men okristligt och ödesdigert, vilket sedermera stadfästs i den s k konfirmationens makabra nattvardsgång.

Kyrkan hävdar att de objektivt fungerande sakramenten i realiteten innefattar och i princip ersätter subjektets personliga tro och omvändelse. Hela det frälsningserbjudande kyrkan förmedlar måste därför avvisas såsom ett utombibliskt spektakel, på sin höjd en religiös massvaccination av hela folket. En immunisering som eliminerar för kyrkan oroväckande risker; ett religiöst motgift för att bekämpa andlig väckelse. Genom denna surdeg, fördärvas hela jorden. Effekten är uppenbar för alla; ljumhet, likgiltighet och namnkristendom. Kristendomen har fått sin farligaste fiende på sitt eget territorium: Kristenheten...

Linda sjunger nya sånger!

Flera egna sånger och några som skrivits av andra syskon i församlingen. Ett rent och klart vittnesbörd om Jesus Kristus i enkel musikdräkt, med det självupplevdas signum.

Introduktionspris:

90:–

Beg PIANON

♫ till rätt pris! ♫

Med garanti och transport ordnad.

Bällstavägen 100, Bromma
Tel: 08 - 982131 Fax: 08 - 982139

Prenumerera Du också! MIDNATTSROPET

Box 20134 161 02 Bromma

PILGRIMSHEN HOTELL & VANDRARHEM

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

För prisets och miljöns skull!

- ✓ Enkelrum från 245:- (inkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 370:- (inkl. frukost)
- ✓ Dessutom familjerum och hotellägenheter.
- ✓ Vandrarhem: 150:-/bädd

70 hästlängder från Solvalla – en landningsbana från Bromma flygplats!

Arnes Grill DYGNET RUNT

Bällstavägen 100, vid Solvalla

- Dagens rätt • Veckans special
- Kebab • Nygrillad kyckling

Beställning tel: 08-98 22 82

Lyssna på
RADIO
Maranata

STOCKHOLM
88.0 MHz
Månd – sönd 8.00 – 8.30
Månd 18.00 – 19.00
Ons 19.00 – 20.00

91.1 MHz
Sönd – fred 8.00 – 8.30
Fred 19.00 – 21.00
Sönd 9.00 – 10.00

ÖREBRO
95.3 MHz
Tisd 20.15 – 21.15
Tors, lörd 20.00 – 21.00

Beställ MÅNADENS KASSETT

- Väckelsesånger
- Vittnesbörd
- Brännaktuell förkunnelse

30:-/st
Helår (12 kass.)
250:-

..FRÅN BÄLLSTA
MEDIACENTER
BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL 08/627 55 55

- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST"
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER"
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"
Live-inspelad församlings-, solo- och duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA"
Pilgrimsskolans barn sjunger

VÄCKELSESÅNG!

60:-/st

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID,
Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN
ANNONSEN TILL: Bällsta MediaCenter, Box 20134,
161 02 Bromma

Namn.....

Gatu/boxadress.....

Postadress.....

★ **BÄLLSTA** ★
★ **TAXI** ★
kommer nu med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
Sthlm -Arlanda **290:-**
samt **12%** på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

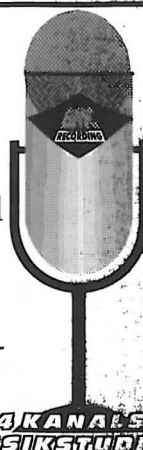
BMC
RECORDING

Musikstudio för professionell
musikproduktion.

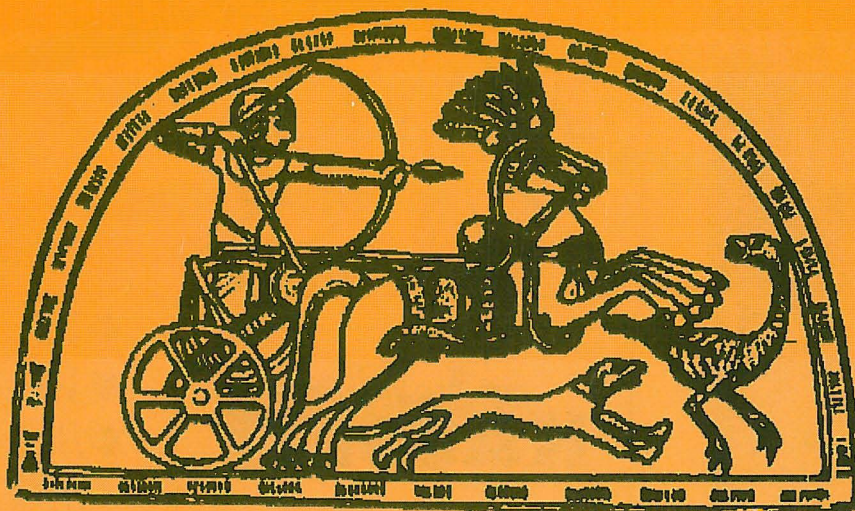
LP eller singel, demo eller jingel –
vi ordnar det!

Vill Du kanske boka tid? Hör av Dig
till oss! Ring **08-627 55 55**.

Tala med Peder Blom.

24 KANALS
MUSIKSTUDIO

Satsa på Rätt Häst!

HÄSTSPORTEN ÄR AV gammalt datum. Den har dragit till sig och engagerat människor i alla tider. Hästen är stilig, nyttig och nödvändig på tävlingsbanan; i rid- eller travsport, till massornas förnöjelse; såväl som i det mödosamma arbetslivet. Vid krigsfronterna har truppkavalleriet, ofta med oräkneligt antal hästar, vanligtvis varit utslagsgivande för stridens utgång. Då motorns krafter skulle bestämmas, handlade det om hästkrafter. Det gäller fortfarande...

FÖRVISSO, HÄSTEN ÄR enastående. I symbolspråket har den, till skillnad från sin kusin åsnan, en given status för makt, styrka, stabilitet och uthållighet. Men trots hästens alla prestationer och funktioner; vad vore trav och galopp utan spelet om penningen?

I TRAV ELLER galopp ger den häst som går först över mållinjen mångmultiplicerad vinst på satsat kapital. För varje lopp gäller att satsa på rätt häst, om det ska bli utdelning och inte förlust; det vet vi alla!

Denna tävlingskamp har sin tjusning. Förtvivlade försök och lyckodrömmar ger dramatik och spänning. Ett fåtal satsar och *vinner*. Det övervägande flertalet satsar och *förlorar*. Inte heller kända favoriter med goda odds ger säkra vinstchanser för någon. Inslag av fusk och bedrägeri gör inte saken bättre och spelglädjen större, då surt förvärv passionerat spelas bort till personligt och ekonomiskt fördärv. Hoten är många och tragiken lurpassar i alla sorters penningsspel, också då den älskade hästen är det inblandade objektet!

MITT STALLTIPS TILL alla fattiga hästälskare: Satsa på rätt häst; den som, mot alla odds, snart går triumferande i mål och ger full utdelning i liv och död, i tid och evighet; **den vita hästen!**

LÄS OM DENNE märklige himmelske häst med dess förunderliga ryttare i Apokalypsen, bibelns sista bok! Den springer fram i slutloppet, och vinner en fullständig seger, och minimal insats ger maximal vinst!

Ryttarens namn: **Pistós Alēthinós**; Trofast och Sannfärdig.

Hästens namn: **Logos**; Guds Ord.

SATSA PÅ DETTA ekipage nu, och bli rik. Full utdelning väntar!

Medvandrarén

Finn Arne Imsen